

AUSTRALSKÉ

Listy

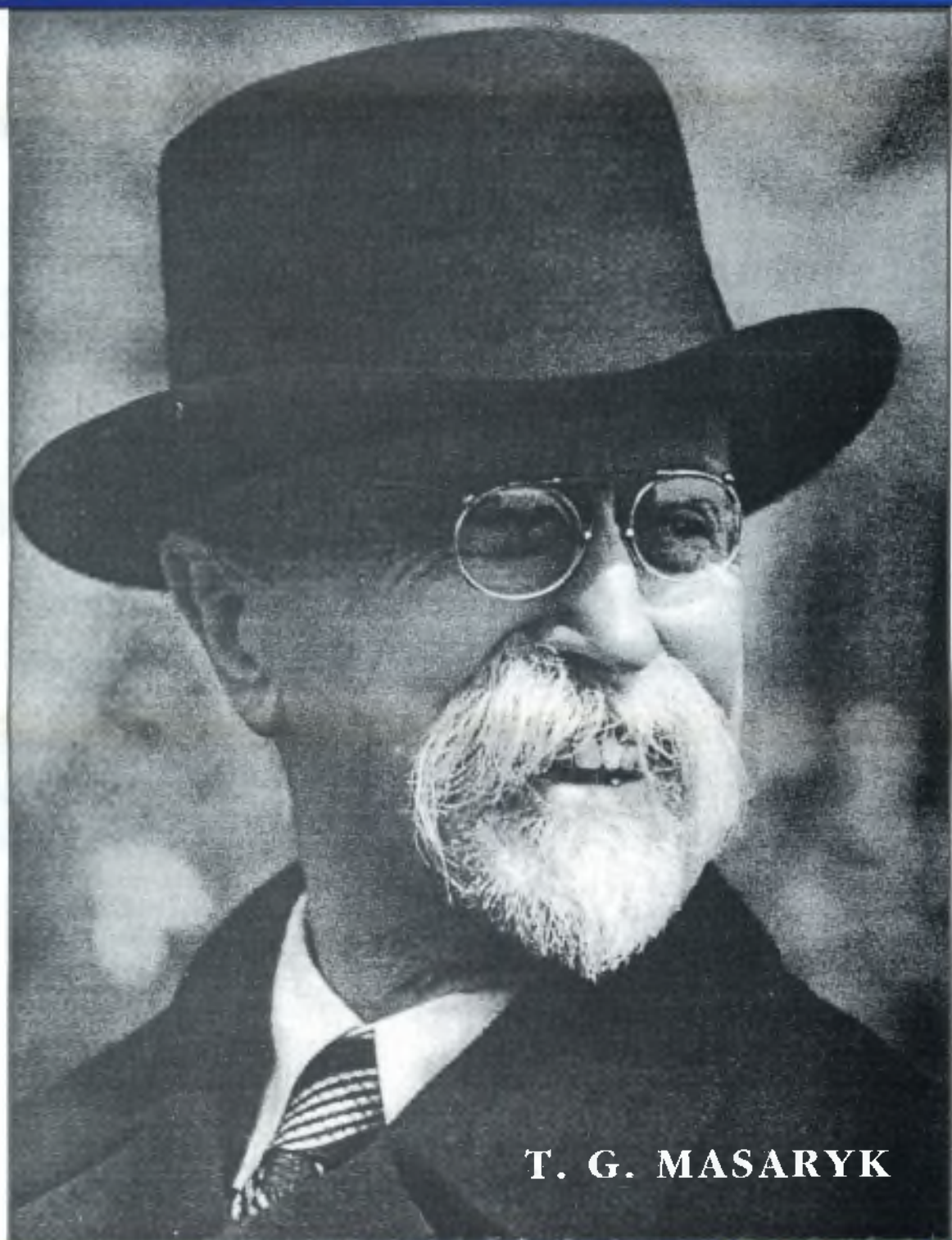
IN AUSTRALIA POSTAGE PAID
IN AUSTRALIA POSTAGE PAID

AUSTRALSKÉ LISTY

CISLO 55 BREZEN 1996

Print Post Approved
PP 242296 / 00084

\$2.60

T. G. MASARYK

L. & G. Pergl

Česká Optická Firma

57 Pelham Street
CARLTON VIC. 3053
Tel: (03) 663 6242

All International Office Machines

Prodej a opravy nových a starších
"typewriters, photocopiers & faxes"
dílňa a obchod: **390 BOTANY ROAD**
ALEXANDRIA,
N.S.W. 2015

Tel: **319 0648** nebo **214 7402**

Václav Novák: **30 6781**

TRITON

CARPET CLEANING SERVICE

Powerful truck, Mounted equipment
All stains treated, Carpets deodorized
Fast drying, Scotch guard
Carpet and Upholstery
Leather L/ S Cleaning

Emergency water damage service

Peter Adler

Phone: 388 2052, Mobile: 018 044 100

Mluvíme česky

DENTAL PROTESIS

ODBORNÝ ZUBNÍ PROTETIK

nabízí své služby ve zvláštních případech
(stáří, nemoc atd.) ošetření doma možné,
(soukromé pojištění vyplácí
předem domluvenou částku)

Další informace

na čísle: (02) 388 2216

mluvíme česky i slovensky

425 Old South Head Road

North Bondi NSW 2026

Hledáte příbuzné a známé?

Nabízíte služby a servis?

Máte zájem o seznámení?

Využijte

AUSTRALSKÉ LISTY !!!

CONTACT

P·R·I·N·T·I·N·G

A.C.N. 002 887 238

NAVRHNEME
GRAFICKY UPRÁVÍME
KVALITNĚ VYTISKNEME
BAREVNĚ I ČERNOBÍLE
KATALOGY
OBCHODNÍ DOPISY
REKLAMNÍ NABÍDKY
SVATEBNÍ OZNÁMENÍ
VIZITKY
a další

Unit 4, 175 Gibbes Street
CHATSWOOD, N.S.W. 2067, AUSTRALIA
Tel. (02) 417 8555 Fax. (02) 417 5510

APPLIED COMPUTER SYSTEMS

(Australia)

dodáváme celé systémy 'software' i 'hardware' pro

MANUFACTURING, ENGINEERING

DESIGN, CAD/CAM

DESKTOP PUBLISHING

JOB COSTING, ACCOUNTING

MULTIMEDIA, DESKTOP VIDEO

České, EASTERN & WORLD FONTS

BUREAU SERVICE & TRAINING

7 Boonah Street
WENTWORTHVILLE
NSW 2145

Tel: 02 636 1873
Fax: 02 631 2024
Mobile: 018 288 477

SONY's

Bon Voyage

Shop 6 Royal Arcade
175 Oxford Street
Bondi Junction 2022 NSW

Tel 02 387 1333
Fax 02 389 8028

Připravujeme speciální zájezdy do
lázní v České i Slovenské republice.

Zařizujeme letenky, zájezdy
zajímavé výlety vlakem.

Zajistíme pojištění, cestovní šeky,
poskytujeme veškerý servis,
vše za vynikající ceny.

volejte - 387 1333

Czech Republic Facts and Figures.

je malá brožura plná zajímavých údajů o České republice. Mimo jiné jsme v ní našli jména deseti slavných Čechů tohoto století. V abecedním pořádku vám je postupně na tomto místě představíme:

Miloš Forman - (1932)

Filmový režisér, který patří v současné době mezi nejlepší na světě. Získal ceny Americké filmové akademie za své filmy: "Přelet přes kukaččí hnízdo" a "Amadeus". Mimoto režíroval i slavný protiválečný muzikal "Vlasy". Po sovětské okupaci v roce 1968 emigroval do USA, kde žije dodnes.

Václav Havel - (1936)

Světově proslulý dramatik, filosof a prezident České republiky. V sedmdesátých a osmdesátých letech byl duchovním vůdcem disidentů. Hlavním tématem jeho díla je lidství a humanita. Po pádu komunistického režimu v roce 1989 byl zvolen československým prezidentem. V roce 1993 byl zvolen prezidentem České republiky.

Leoš Janáček - (1854 - 1928)

Velká postava současné evropské hudby. Jeho hudba je inspirována moravskou lidovou tvorbou. Opery "Jenufa" a "Kata Kabanova" patří mezi světově proslulé. Jeho další obdivovaným a populárním dílem je orchestrální rapsodie "Taras Bulba".

Václav Klaus - (1941)

Ministerský předseda, ekonom, jeden ze zakladatelů systému ekonomické přeměny České republiky a zároveň hnací síla při provádění této reformy. V roce 1990 se stal ministrem financí. Od roku 1992 je předsedou ODS, nejsilnější konzervativní strany ve střední Evropě.

Milan Kundera - (1929)

Světově proslulý spisovatel, který získal svoji popularitu díky dílům, která vznikla v exilu. Jeho dosud nejznámějším dílem je kniha "Nesnesitelná lehkost bytí". Získal řadu mezinárodních cen a je považován za jednoho z nejlepších současných spisovatelů.

(pokračování příště)

T. G. M. - největší Čechoslovák

Syn slovenského nevolníka a chudé matky Hanačky - Tomáš Garrigue Masaryk - prezident Osvoboditel. Největší a nejoblíbenější Čechoslovák tohoto století. Nikoli století minulého. Tehdy, po příchodu z Vídně na pražskou universitu byl mnoha českým zápecníkům a peciválům nepohodlný. Nepohodlný svoji přímostí, mravností a zálibou v zápasech o pravdivost v dějinách a v politice. Muž, který se dovedl neohroženě postavit proti uctívanému Hankovi a jeho podvrhům v rukopisných bojích. Křesťan, který se nebál potírat pověry o rituální vraždě v Polné. Český státník, který zprvu stál pevně na půdě austroslovanské koncepce české věci a nakonec se dovedl postavit proti monarchii, která české aspirace zrádně zmařila. Člověk, který se ve svých čtyřiašedesáti letech vydal s holýma rukama do západní Evropy vybojovat samostatný a nezávislý stát, docílil jeho uznání a vrátil se do Prahy jako první hlava země, která od roku 1526 byla ovládána cizím panovnickým rodem Habsburků. Nejlidovější český prezident v tom původním a nezkaleném slova smyslu. Učil se řemeslu ve Vídni, později kovářem na Moravě a byl vyloučen z brněnského gymnasia, protože se u své bytné scházel s milenkou. Z kováře universitním profesorem a nejvyšším pánem na Hradčanech! Člověk hluboce zbožný a přece dokázal z přesvědčení vystoupit z církve. Politik, který nelhal. Člověk naprosto výjimečný v českém veřejném životě. Filosof a sociolog. Mohli jsme mít v čele nějakého Hitlera, Mussoliniho, Horthyho, Pilsudského, přihlouple nevzdělaného Chamberlaina, poradného Stalina. Neměli jsme. Měli jsme za hlavu státu filosofa. S heslem Pravda vítězí. Březen co březen každá československá víska oslavovala jeho narozeniny a když zemřel, nekonečné řady občanů pochodovaly kolem jeho rakve. Byl by býval on, Masaryk, energický a rozhodný Masaryk, dovolil kapitulaci před Hitlerem anebo by byl býval dal armádě rozkaz bránit se i proti přesile i bez spojenců? Byl ušetřen takového rozhodování. Odešel nám v září 1937, právě včas. Dvě, snad tři generace Čechů o Masarykovi nesměly vědět a dnes vědí o něm jen generace starší. Předešel svou dobu. Jedenadvacáté století ho opět objeví. Konečně - jeho hrob v Lánech nepřestává být zasypáván růžemi. Jeho růžemi. Jeho světlá památka budí českým - a jednou snad i slovenským majákem v těžkých dobách, které nás možná čekají.

Bořek Šindler

Stručný přehled rubrik

T. G. Masaryk	01
Svět bez věznic	02
Česko-australská kulturní aliance	03
Zprávy	04
Zprávy	05
Marilyn Richardson	06
Tajemství Makropulos odhaleno	07
Vítězný únor	08
Porážka svobody	09
Nad dopisy čtenářů	10
Čs. klub v Adelaide	11
Setkání s Wabi Daňkem	12
Kultura	13
Perly a perličky	14
Rozmlouvání nejen o...	15
Postřehy	16

SVĚT BEZ VĚZNIC

Jaroslav Kovářiček

Jedním z mnoha běžných předsudků je představa, že Němci jsou národem válečnickým, zatímco Angličané jsou šířitelé civilizace a demokracie. Němci ze Slezska a Pruska se významně podíleli na osazování kolonie Jižní Austrálie a jejich původní městečka zde lze snadno poznat podle malebných kostelíků. To byly zpravidla první kamenné budovy, které tito přistěhovalci v novém světě stavěli. Na rozdíl od nich se anglické osady pyšily starobylými věznicemi. Nezapomínejte, pozorovatel mohl by snadno dojít k závěru, že věznice jsou tedy základním kamenem demokracie a civilizace vůbec. Vždyť přece australští domorodci, věznic neznali, byli považováni za primitivy, které nutno civilizovat. Tento civilizační proces pokračuje ještě i dnes za vydatné pomoci věznic, kde desítky domorodců umírají, často za okolností poněkud podezřelých.

Že bez věznic nebylo by demokracie naznačují také předvolební projevy některých politiků, slibující stavbu nových věznic. Jiným z novodobých předsudků, hojně mezi lidem rozšířeným, je představa, že moderní věznice jsou místy nežádoucího luxusu, kde se trestanci spíše rekreují než aby tam trpěli zasloužené tresty. Koho však napadne vážně se ptát, zdali věznice vskutku plní svá poslání a jsou-li opravdu žádoucí. Proč právě tzv. civilizovaná společnost neobejde se bez věznic, když mnohé kultury "primitivní" mohly bez nich dobře fungovat?

Přemýšlel jsem o těchto otázkách již delší dobu, když jsem se ale rozhodl napsat tento článek a začal jsem dělat průzkum, překvapilo mne, jak málo je o této problematice všeobecně známo. Noviny nás informují jen povrchně. K mání jsou sice všelijaké údaje statistické, na průzkumu věznic žijí se armády akademiků, není však snadné získat spolehlivé údaje o tom, jak úspěšně plní věznice svou žádoucí roli, kterou by mělo být snižování zločinnosti. V evropské historii mají věznice dávno tradici. Ve své moderní podobě vyvinuly se však až v 18. století, právě jako projev pokroku, kdy trest odnětí svobody měl nahradit dřívější tresty mnohem brutálnější.

Nezodpovězenou otázkou však zůstává, zdali je princip trestu vskutku účinný. Stoupenci přísných trestů argumentují, že trest věznění má především odstrašující účinek. Skutečnost však tomu nenasvědčuje. Vyskyt kriminální činnosti není totiž vázán na počet věznic, ty jsou až projevem sekundárním. O neúčinnosti věznic v tomto směru svědčí například vysoký stupeň recidivy.

Nepatřím mezi ty, kteří považují věznice za záruku společenské bezpečnosti. Právě naopak, domnívám se, že věznice i celý ten systém spravedlnosti více zla plodí než potírá. V novinách se občas dočteme o případech nějakých krajně nebezpečných zločinců a zpravidla se dozvíme, že takoví lidé už strávili mnohá léta ve vězení. Proč se tam vrací?

Zdá se, že zločinnost tu byla už od počátku světa, ostatně biblické dějiny lidstva nám přináší případ bratrovraždy už v první rodině (v kapitole č. 4 První knihy Mojžíšovy). Hojně fantazie bylo užito při vymýšlení jak trestat všelijaké ty zločiny, málo ale času bylo věnováno zkoumání příčin. Je to jakoby se lékaři snažili léčit průvodní jevy nemoci a ne jejich příčinu. Věznice jsou, jak víme, zařízení velmi nákladná na stavbu i na údržbu. Jsou to však peníze vskutku rozumně utracené?

Na trestnou činnost můžeme nahlížet z více hledisek a naše hodnocení může se tedy podstatně lišit. Chceme-li mít společnost, která poskytuje občanům osobní svobodu, musí občané prokázat i žádoucí díl zodpovědnosti. Můžeme tedy říci, že je-li kdo za nějaký přečin odměněn dle zákona trestem odnětí svobody, není třeba takového člověka litovat. Situace je však mnohem složitější, nesmíme totiž zapomínat na oběti takových přečinů, pro ně je totiž forma trestu už nepodstatná. Mnohem důležitější a žádoucnější je proto prevence. A jsou tu i další oběti, například rodina trestaného atd. Sám pobyt ve vězení (neboli nápravném zařízení, jak jsou tyto ústavy s oblibou nazývány) je nepřírozený a má jistě vliv na další formaci osobnosti odsouzeného. Je dokumentováno mnoho případů, kdy se do vězení dostanou mladí provinilci spíše kvůli nějaké nerozváženosti než z hrubého úmyslu, z vězení však vycházejí nikoliv jako napravení nýbrž jako vyškolení zločinci. Jsou různé druhy kriminality, u mladých lidí je často tato

činnost spíše voláním o pomoc než snahou ublížit. Typickým příkladem v tomto směru je vandalismus, který sice páchá vážné škody aniž by však z nich pachatel měl nějaký osobní užitek. Ostatně ta největší lidská zřetelnost provádí se ve společnosti většinou způsoby legálními. Lidé se rozhodují nad mladíkem, který počmárá nějakou stěnu, mně zase více vadí, že si může lecjaký právník naučovat třeba 5 tisíc dolarů honoráře za den, aniž by navíc mohl dát jakoukoliv záruku kvality své práce. Tím, že je tato nehorázná chamtivost legalizována má být i společensky přijatelná?

Je samozřejmé, že věznice i soudnictví jsou odrazem mocenských poměrů ve společnosti. Věznice tu nejsou proto, aby kriminalitu řešily, nýbrž, aby ji udržovaly. Stav věznic je tedy jedním z průvodních jevů mravního stavu společnosti. Dostala se mi do rukou statistika počtu vězňů v různých zemích, kterou publikoval Council of Europe v roce 1993. Nejsou v ní zahrnuty státy s totalitními systémy, neboť ty jsou, jak dobře víme, sami o sobě jednou velkou věznicí. Pro lepší představu je asi nejlépe porovnat počet vězňů na 100 tisíc obyvatel. Nejnížší číslo v dané tabulce má Cyprus - 30. Jiné země s nízkým počtem vězňů jsou - Belgie (72), Dánsko (71), Finsko (62), Německo (81), Island (39), Irsko (60), Holandsko (51), Norsko (60), Švédsko (66). Česká republika se nemá čím chlubit s počtem 165. Slovensko má číslo 136, Maďarsko 132, Lotyšsko 275. Zajímavé je, že anglosaské země mají počty vyšší než jiné země západní, v Anglii to bylo 92 vězňů, v Austrálii 85, na Novém Zélandu 110, v Kanadě 120 a vůbec nejvyšší číslo má legendární země svobody USA 529 ! V roce 1995 stoupl toto číslo v USA na 565, takže Američané ve vězeňství drží světové prvenství před Ruskem, které je na druhém místě s úctyhodným číslem 558.

Lze předpokládat, že příčiny tohoto vysokého stupně uvěznění jsou v Rusku jiné než v USA. Je opravdu zarážející, že tak bohatá a technicky rozvinutá země s hlubokými demokratickými tradicemi má toto neslavné prvenství. Bude užitečné zamyslet se nad příčinami. To číslo svým způsobem svědčí o kulturním a mravním stavu americké společnosti. Ta vysoká kriminalita nespádla z nebe, má své kořeny přímo

tam. A nelze se tomu vůbec divit v zemi, kde násilí se stalo oblíbenou formou zábavy (jak ve filmech tak v televizi, ba i ve sportu!). Model americké spotřební společnosti šíří svůj vliv po celém světě, máme se tedy na co těšit. Jsem toho názoru, že země vskutku civilizovaná a kulturní neměla by mít věznic žádné. Zajisté, některé jedince je nutno od společnosti izolovat, jde však zpravidla o typy psychopatů, které je možno držet ve speciálních ústavech, kde by se jimi měli zabývat psychiatři, nikoli právníci. Asi není možné odstranit zločinnost úplně, je však možno usilovat o její snížení na minimum. Do vězení by rozhodně nemusel být poslán nikdo za přečiny nenásilné. Namísto trestů je možno volit formu nápravy způsobených škod. Například mladého vandala je zbytečné trestat, to je přesně to co očekává. Bylo by žádoucíjší přesvědčit ho o škodlivosti jeho činu, dát mu možnost nejen nápravy ale i tvořivého osobního rozvoje. Jednou z hlavních příčin zločinnosti je totiž neuspokojený psychologický stav pachatele, člověk, který se cítí šťastný nepotřebuje ani krást ani vraždit. V boji proti zločinu je laskavost účinnější zbraň než teror. Živnou půdou zločinnosti není ani tolik chudoba jako nevzdělanost, jsem přesvědčen, že peníze jsou lépe investované do výchovy mladých lidí než do stavby dalších věznic.

Pochybuji, že by kdy bylo možno dosáhnout stavu světa bez věznic, jako ideál však jej přijmout můžeme. Mohl by nás inspirovat k cestě za vskutku humannější společnosti.

Česko-australská kulturní aliance

26. února 1996 se konala výroční schůze Česko-australské kulturní aliance. Na této schůzi bylo zvoleno nové vedení Aliance. Počtem 39 hlasů bylo zvoleno šest ředitelů této instituce. Byli to:

Dasha Blahová - herečka s třicetiletou praxí v divadle, filmu, televizi. Za hlavní roli ve filmu Věry Chytilové "Hra o jablko" získala v roce 1978 Cenu za nejlepší herecký výkon v International Herald Tribune. V roce 1985 obdržela Penguin Award, cenu pro nejlepší herečku roku za výkon v australském filmu "Displaced Persons". Vystudovala divadelní fakultu pražské AMU, nyní dokončuje doktorát (PhDr.) v oboru divadelního umění.

Petr Halit - malíř, v současné době přednáší na University of Western Sydney výtvarné umění. V roce 1992 a 1993 ve spolupráci s UMPRUM v Praze zorganizoval výstavu australských výtvarníků v Praze a naopak českých umělců v Sydney.

Kateřina Iváková - divadelní režisérka, vystudovala dramatickou konzervatoř v Praze, divadelní režii na sydneyjské NIDÉ. Uvedla na australské jeviště v roce 1990 hru Václava Havla "Ztížená možnost soustředění". Za tuto inscenaci obdržela prestižní cenu australských divadelních kritiků "1990 Sydney Theatre Critics Circle Award". Spolupracovala s Belvoir St. Theatre, s australskou operou i se Sydney Theatre Company.

Jaroslav Kovářiček - český muzikolog, skladatel, básník a spisovatel. Vystudoval fakultu filosofie UK, (PhDr.). V současné době pracuje jako hudební dramaturg a režisér radia ABC, vydal řadu článků a pojednání o vlivy hudby. Připravil a vydal kazety s meditativní a relaxační hudbou "Terra Australia".

Karel Lang - hudebník, vystudoval hudební konzervatoř a poté hudební fakultu pražské AMU. Byl členem Pražského noneta, členem České filharmonie. Od roku 1967 profesorem na pražské konzervatoři. Od roku 1977 byl členem

Symfonického orchestru v Melbourne, a od roku 1980 členem Sydneyjského symfonického orchestru

Paul McGillick - profesor lingvistiky na University of Sydney, divadelní a výtvarný kritik. Od roku 1994 dramaturg televizní stanice SBS - seriál pořadů o umění "Imagine".

Členská schůze schválila základní linii, kterou chce Česko-australská kulturní aliance sledovat, totiž spolupráci mezi umělci, seznamování australské veřejnosti s uměním a kulturou českou a naopak představovat v České republice australské umění a kulturu.

ČESKÁ TECHNIKA

Vážení přátelé, kolegové a kolegyně,

chtěli bychom vás informovat o založení spolku absolventů a přátel ČVUT v Praze Česká technika.

Na ČVUT byly již na některých fakultách založeny podobné spolky. My bychom však chtěli založit spolek, jednotný pro celou školu, který by vyjadřoval její integritu a společné zájmy.

Spolek Česká technika je dobrovolnou nepolitickou organizací absolventů ČVUT bez ohledu na fakultu, obor nebo rok absolvování, čímž se samozřejmě nevylučuje možnost vytrvání různých sekcí a zájmových skupin.

O úkolech a cílech spolku a jeho členech, ale také o životě školy, jejích učitelích, vědeckých pracovnících i studentech, o starostech i radostech, které přináší každodenní činnost tak velké a významné instituce vás chceme pravidelně informovat formou časopisu Česká technika a stručných bulletinů.

Navíc jsme ochotni nabídnout vám osobně, vašim pracovištím, příp. i regionům spolupráci v oblasti vědecké a pedagogické činnosti.

Máte-li zájem o členství pište na sekretariát:

Jiřina Řihová, sekretářka,

**Zikova ul. 4, 166 35 Praha 6-Dejvice
nebo telefonujte na pražské číslo:**

00 11 42 2 2435 3468

**Doc. Ing. Miroslav Sochor, CSc.
předseda**

**Česka, žijící v ČR,
s prosperujícím byznysem
tamtéž,
majitelka tří domů,
bezdětná,
nabízí
upřímné přátelství i
příležitostný domov s autem v
ČR osamělému, charakternímu,
intelligentnímu muži
od 60 do 75 let,
finančně zajištěnému.
Prošim foto - jen čestně
Nabídky do redakce.**

ZPRÁVY

Znovu restituce

Sněmovna lidu vrátila poslancům za KDU-ČSL k dopracování jejich návrh zákona, kterým měla být dokončena náprava některých majetkových křivd. Lidovecký návrh se týká určitého majetku církví, náboženských společenství a dalších právnických osob. Vracen měl být například majetek vyvlastněný bez náhrady, ale i za náhradu, pokud by však nesloužil k účelu pro který byl vyvlastněn. Poslanec Josef Holub (ODS), který sněmovně navrhl lidovcům návrh vrátit, uvedl, že předloha překračuje rámec zákona o velké privatizaci a zákona o vlastnictví půdy. "Ve svých důsledcích nastoluje filozofii nápravy téměř všech majetkových křivd", řekl.

Vrácení židovského majetku sněmovna zamítla

Parlament v prvním čtení zamítl návrh zákona na náhradu majetku židovských obcí, který jim byl zabaven komunistickým režimem a v současné době je již zprivatizován. Náhrada měla být uhrazena z prostředků Fondu národního majetku. Jelikož sněmovna tento zákon zamítla již v prvním čtení, nebude se jim už zabývat.

Soud rozhodl, že emigrantovi jeho dům nevrátí.

Ústavní soud v Brně potvrdil rozsudky soudů v Jindřichově Hradci a Českých Budějovicích, podle kterých nemá emigrant Jiří Hájek nárok na vrácení rodinného domku v Českých Velenicích. Hájek dům vlastnil do osmdesátých let, než emigroval do Rakouska. V lednu 1983 byli manželé Hájkovi v nepřítomnosti odsouzeni pro trestný čin opuštění republiky a jejich majetek propadl státu. Rodinný domek, garáž a zahradu prodal v listopadu 1983 národní výbor v Českých Velenicích manželům Jabůrkovým. Národní výbor prodej domku schválil zejména vzhledem k tomu, že Jan Jabůrek v obci pracoval jako lékař. Emigrant Hájek před soudem tvrdil, že Jabůrek získal dům v rozporu s tehdejšími předpisy, neboť vlastnil státní byt a další domek. Rovněž poukazoval na skutečnost, že nebyla veřejně oznámena nabídka k prodeji. "Způsob nabídky a prodeje nemovitosti závisel vzhledem k povaze tehdejší směrnice ministerstva financí o prodeji rodinných domků z národního majetku vždy na konkrétních okolnostech," řekla soudkyně Eva Zarembková. Poznamenala rovněž, že lékař musel po získání domku opustit byt a velmi zchátralý dům prodal již dříve. Soudy neprokázaly, že byl Jabůrek nějak upřednostňován, a nemovitosti získal běžným zákonným způsobem. Jabůrek před okresním soudem prohlásil, že před koupí domu navštívil rodiče manželky Jiřího Hájka, kteří mu údajně řekli, že nemají o domek zájem. Ti však byli podle právního zástupce Hájka Milana Hulíka pod nátlakem StB. Státní bezpečnosti jím údaj-

ně vyhrožovala, že již své potomky neuvidí, pokud budou chtít domek koupit. Ústavní soud se podobným případem emigrantů, kteří žádali navrácení majetku, zabýval již před rokem. Tehdy však uznal stížnost manželů Navrátilových, jejichž majetek propadl po odjezdu do zahraničí státu. Soudy sice řeší řadu sporů, v nichž emigranti žádají vrácení majetku, který po odchodu z republiky zabavil stát, procesů však není zdaleka tolik, jak se původně předpokládalo. Obavy, že budou soudy zavaleny prací, vyvolalo na podzim roku 1994 rozhodnutí Ústavního soudu. Ten nařídil, že do loňského května se mohou o majetek zabavený za vlády komunistické strany přihlásit i lidé, kteří mají české občanství a trvale žijí v zahraničí. Ministerstvo spravedlnosti si sice nevedlo žádné údaje o počtu žalob o vydání majetku, ale potvrdilo, že jde o desítky maximálně stovky případů. Pracovníci ministerstva si ovšem nedokáží vysvětlit, proč se o svůj majetek přihlásilo nakonec mnohem méně lidí, než se původně očekávalo.

(MF DNES - 16.2.96)

Česká vláda odškodní toho, kdo nechce na Slovensko

Smlouvu o společných státních hranicích na zámku v Židlochovicích podepsali ministři vnitra ČR a Slovenska Jan Ruml a Ľudovít Hudek. Podle Hudka historie novodobých evropských států nezná případ, aby hranice vznikla tak rychle jako v tomto případě - tři roky. Rozhraničovací komise provedla 18 hraničních znění, které předpokládají výměnu celkem 452 hektarů území. Hranice se zkrátí o 33 kilometry, z 285 na 252. Toto zkrácení vzniklo hlavně díky narovnání hranice na dolním toku řeky Moravy. Stará hranice zde kopírovala původní křivolaké koryto řeky, nová již respektuje současný napřímený tok. Ministr Ruml i včera obhajoval výměnu území, v jejímž důsledku přejde osada Sidonie ze Slovenska na Moravu a osada U Sabotů na Hodonínsku naopak na Slovensko. K pokusům zpochybnit soulad smlouvy s ústavou dodal, že pokud smlouvu schválí parlament, stane se její obsah součástí ústavního pořádku. Lze těžko proto v tomto případě hovořit o tom, že by s ním byla smlouva v rozporu. "Mohu odpovědně říci, že jsme nenalezli jiné východisko. Vláda se situaci U Sabotů zabývala a já s ministerstvem financí připravuji materiál, který by měl řešit problémy obyvatel osady, kteří nebudou chtít žít na území Slovenské republiky", řekl Ruml novinářům. Podle jeho slov vláda ČR připravuje pro tyto občany odškodnění, aby se mohli přestěhovat, aniž by se jejich životní situace zhoršila. Osada U Sabotů byla přičleněna ke Slovensku na základě referenda, které se konalo v únoru 1994 a v němž se 57% obyvatel vyjádřilo pro připojení k SR. Za nezákonný označil podpis smlouvy o státních hranicích Martin Kružica, starosta obce Javorník, do jejíhož katastru osada U Sabotů patří. Starosta říká, že se U Sabotů 63% obyvatel hlásí k české národnosti. Obecní zastupitelstvo podalo stížnost k Ústavnímu soudu, protože podle Listiny základních práv a svobod nikdo nemůže být vyhnán z vlasti.

Mladí komunisté nechtějí do EU a do NATO

V sobotu 24. února (v předvečer únorových událostí roku 1948) zorganizoval Komunistický svaz mládeže (KSM) demonstraci proti vstupu ČR do Evropské unie a NATO. Akce se konala na pražském Staroměstském náměstí u pomníku Jana Husa a zúčastnilo se jí přibližně 200 členů KSM a jeho příznivců. Předseda KSM Josef Gottwald na demonstraci vyslovil požadavek, aby se o případném vstupu ČR do EU a NATO rozhodovalo v referendu. Mladé komunisty přišel podpořit poslanec KSČM Václav Exner. "Říkali nám," prohlásil, na demonstraci, "že naši armádě velí z Moskvy. Proč nyní chtějí, aby se naši armádě velelo v Belgii, Bonnu nebo Washingtonu?"

Demonstraci sledovalo asi 180 antikomunistů přesvědčených o její nezákonnosti. Ti se s demonstranty dostali nejprve do slovního a následně i do fyzického kontaktu. Díky zásahu policie nedošlo k žádnému zranění. Demonstranti se pak vydali v průvodu na Václavské náměstí, v ulici Na Příkopě jim opět zastoupili cestu antikomunisté. Policie opět zasáhla a případnému střetu obou táborů zabránila. Mladí komunisté poté, co zazpívali Internacionálu a celou hymnu bývalého Československa, akci ukončili. Reakci na sobotní demonstraci je výzva Artfora - Jazzové sekce ministru vnitra Jana Rumloví, aby pohnal k odpovědnosti své podřízené, jejichž vinou se konají v ČR akce propagující komunismus. Tuto informaci sdělil tisku zmocněnec Artfora Karel Mašita.

Ministerstvo vnitra navrhne zákaz politické strany

Mnistr vnitra Jan Ruml předložil podle informací tisku v nejbližší době vládní návrh podnětu k Nejvyššímu soudu na rozpuštění Strany československých komunistů. (Předsedou je vysoký předlistopadový funkcionář Miroslav Štěpán). Odůvodněním tohoto kroku jsou rozpor mezi oficiálně registrovaným programem strany a skutečnými cíli. Ruml především poukazuje na průběh jejího nedávného (18.) sjezdu, kde se SČK přihlásila k programu bývalé KSČ. Tím podle stanoviska MV ohrožuje bezpečnost občanů a státu a zároveň umožňuje proti její činnosti zakročit. Ministerstvo respektuje fakt, že působení stran smí být omezeno jen z důvodu uvedených v ústavě a Listině základních lidských práv a svobod, jestliže je to nezbytné pro bezpečnost státu.

Lidé jsou nespokojeni s chováním stran před volbami

Jen 5% občanů ČR je spokojeno s chováním všech politických stran před parlamentními volbami a 39% má výhrady pouze u některých. 27% lidí je nespokojeno a 11% voličů je dokonce znechuceno současnou situací na předvolební scéně. Zbývajících 18% se o tuto situaci nezajímá. Fakta vyplývají ze šetření provedeného Institutem pro výzkum veřejného mínění (IVVM). V srovnání s červnem 1992 (poslední parlamentní volby) klesl počet občanů spokojených s politickou kulturou o 7% a podíl nespokojených vzrostl o 9%.

Ubývá stoupců trestu smrti

Jak vyplývá ze zprávy Institutu pro výzkum veřejného mínění vydané 22. února, klesá v ČR počet zastánců trestu smrti. Výzkum provedený mezi 996 respondenty staršími 15 let ukázal, že zatímco v únoru 1994 bylo pro trest smrti 76% dotazovaných, letos se pro něj vyjádřilo 64% (dominují mezi nimi lidé s úplným středním vzděláním). Počet odpůrců trestu vzrostl za stejného období z 12 na 20%.

Michal Kováč mladší na Slovensku

Syn slovenského prezidenta Michal Kováč mladší se po téměř půlročním vynuceném pobytu v Rakousku vrátil 23. února 1996 na Slovensko. Jeho propuštění předcházela výpověď prezidenta SR Michala Kováče před Vrchním zemským soudem ve Vídni, kde mimo jiné obvinil část příslušníků Slovenské informační služby ze zosnování únosu jeho syna. V souvislosti s tím se ředitel SIS Ivan Lexa rozhodl podat žalobu na prezidenta podle Občanského zákoníku na ochranu osobnosti.

Felicie zvítězila ve Velké Británii

Britský prestižní časopis "What car?" ocenil Škodu Felicii LXI za nejlepší automobil roku v kategorii cenově výhodných vozů (před Hyundai Accent a Fiat Cinquecento Sporting). Podle časopisu by spotřebitelé nenešli jiný vůz o obsahu 1,3 l, s dostatkem prostoru a spotřebou 8 l na 100km. Felicie se v Británii prodává za 6,585 liber. Také německý motoristický časopis AutoBild ohodnotil Felicii obdobně. Uvedl, že Felicie spolu s Mercedesem C a vozem Hyundai je automobilem s nejlepším poměrem ceny a užití hodnoty. Základní verze se prodává v Německu za necelých 15 tisíc marek.

Max von Sydow v Praze

Známý švédský herec Max von Sydow, který nedávno přijal funkci předsedy poroty Mezinárodního filmového festivalu Praha 1996, přijel 24. února do Prahy, aby na místě "zkontroloval" přípravu. Na MFF Praha 1996 bude se Sydowem, proslulým hlavně díky rolím ve filmech Ingmara Bergmana, rovněž zasedat v porotě česká režisérka Věra Chytilová. Kompletní složení mezinárodní poroty není ještě známo. Max von Sydow byl čestným hostem karlovarského filmového festivalu v roce 1994.

Miss Moravia 96 je z Olomouce

Nejkrásnější dívkou Moravy byla 24. února ve Trinci zvolena 18letá studentka Petra Minářová z Olomouce. Dívka zvítězila v soutěži Miss Moravia 96 organizované jako moravské semifinále Miss České republiky 1996.

(CAROLINA No. 122)

Marilyn Richardson - velká Emilia Marty, velká zpěvačka

Australská opera dnes už disponuje celou řadou talentovaných zpěvaček a zpěváků světové úrovně. Mezi nimi vyniká sydneyjská sopranistka a hvězda zdejší operní scény, Marilyn Richardsonová. Žena a zpěvačka velkého formátu.

Nedávná premiéra Janáčkovy Věci Makropulos - podle Čapkovy textu - skytla této vyjímečné umělkyni příležitost znovu dokázat, že nejen její zlaté hrdlo dovede kouzlit divy a přivádět posluchače do stavu posvátného nadšení, ale že i ona sama, její magická osobnost jakoby byla stvořena pro zvláštní role zvláštních děl, jakou je třeba právě role Emilie Marty. Zde hraje a zpívá tedy Marilyn Richardsonová vlastně samu sebe, až na tu nesmrtelnost - leč i tu si už vysluhuje.

Emilia Marty, dnes v podobě Marilyn Richardsonové se laskavě uvolila poskytnout krátce po premiéře pisateli těchto řádků interview. Ten rád přiznává, že právě tak jako jeho pražskému kolegovi z dvacátých let, Kolenatému, se i jemu skoro počínala třást kolena. Soudní místnost je soudní místnost, a operní diva je operní diva. Mít s ní rozhovoru je záležitostí neobvyklou. Květiny s dopisem nikoli nekvětnatým a ukázkovými čísly měsíčníku byly posílány. Přišly pak chvíle, kdy si pisatel lál, že si vůbec dovolil hvězdu oslovovat a žádat o rozhovor. Nicméně, hvězda zasvítila hřejivým světlem planety v plném žití a ozvala se. Datum rozhovoru bylo stanoveno. Kostky vrženy.

Když nadešel čas, odebral se pisatel, jenž se v té chvíli cítil pisatélkem, do přívětivé vrátnice Opery a po chvíli se zjevila mladá dáma irského původu, která pak razila cestu Zeleným salonem do menšího salonku k velké umělkyni Marilyn Richardsonové. Ta na první pohled člověka udiví svou nepředstíranou přirozeností, bezprostředností a šarmem. Vyzařuje z ní přirozená inteligence a typicky australská přímota a schopnost komunikovat bez nejmenších zábran.

"Jak jsem začínala? Moje první vystoupení se konalo na University of NSW a to už před hezkou řádkou let. Tehdy mi dodával kuráž Roger Covell a snad mě i svým způsobem objevil. To už jsem tehdy byla studentkou sydneyjské konzervatoře. V roce 1971 mně bylo uděleno Churchillovo stipendium a to mi umožnilo pak studovat i v zámoří. Mimo Austrálii jsem poprvé vystoupila ve švýcarské Basileji."

Jen tak mimochodem zmíněný Roger Covell, který umělkyni "dodával kuráž" při jejím prvním vystoupení, je ještě dnes významným hudebním kritikem v Sydney a je činný v hudebním oddělení New South Waleské University.

Repertoár Marilyn Richardsonové je věru velmi pestrý. Je plný náročných rolí jako jsou Violetta v La Traviatě, Markétka ve Faustovi, Pamina v Kouzelné flétně, Desdemona v Othellu, titulní role v Kátě Kabanovové, Mimi v Bohémě, Liza v Pikové dámě a mnoho dalších.

Na otázku, jak se dostala k Janáčkovu se jen usmála:

"Já už jsem kdysi zpívala v Kátě Kabanovové... Byla jsem v Londýně a tam je Janáček velmi dobře znám. Role Emilie

Marty mi sedí, mám ráda neobvyklé role."

Opera bez sborů a s prvním jednáním v advokátní kanceláři...?

"Proč ne? Konečně, není to tak úplně bez sborového zpěvu. A advokát mi nevadí."

Byla jste někdy v České republice a v Praze?

"Ještě ne. Bohužel ještě ne, ale ráda bych se tam podívala..."

A zpívala tam?

"Ano, a zpívala tam, třeba Janáčka, v roli Emilie Marty a třeba i český."

Není to trochu odvážné, příliš odvážné? Víte ona ta čeština...

"Co čeština? Proč ne? Zpívala jsem už v polštině, ruštině. A jak víte zpívala jsem i v Kátě Kabanovové a dokonce i v Dvořákově Rusince."

Hovor se stočil na tři pražská divadla, která dnes inscenují opery, na Stavovské, Národní a bývalé Smetanovo, dnes Státní operu. Marilyn by ráda zpívala v kterémkoli z nich. Původní otázce dvakrát opakované, jak se vlastně dostala k roli Emilie Marty a k Věci Makropulos se diskretně vyhnula. Ani slovíčkem se nezminila, že před nějakými dvaceti lety její starší kolegyně, Joan Sutherland, odmítla tuto roli zpívat. Skoro se tehdy urazila. Mimochodem Marilyn Richardsonová dovede naprosto správně vyslovit Janáčkovu jméno. Člověk by skoro hádal na vzorného učitele Jaroslava Kovářička.

"Chodila jsem do školy s jednou Češkou, ale její jméno už si dnes nepamatuji. A znám i vašeho rodáka Jiřího Tancibůdka i jeho paní."

O vašem prvním vystoupení už jsme hovořili. A vaše první role?

"V Aidě, v roce 1975. Zpívala jsem v Londýně, v Lucernu a v Basileji."

Vaše nejoblíbenější role?

"Mimi v Bohémě."

Znělo to přesvědčivě a tím zahrála krásná Marilyn na pisatelovu slabou strunku. Na Bohému se totiž - kdysi jako studentik - odvážil vůbec prvně v životě, pozvat svou tajnou lásku, tehdy terciánku. Rozmluva končila v notě srdečné a s úsměvy. Pisatel se při rozloučení netajil přáním, aby se pražské vystoupení uskutečnilo. Uskutečnit by se mělo a mohlo....

Marilyn Richardsonová pak lehce odplula. Šla totiž na večerní představení. Člověk se v takové chvíli nemůže neotázat nebylo-li by v zájmu kulturních styků s republikou vystoupení této velké australské zpěvačky uskutečnit? Pan premiér Klaus se asi přes kapsu neuhodí - ale co kdyby nějaký ten VelkoVelko? Anebo třeba i ten NejNej? Však zde i byl... Nebo jen baseballisté jsou teď kulturními posly? A hodní podpor?

(Hovořil Bořek Šindler)

Tajemství Makropulos

odhaleno

Jan Jirásek

Pro nikoho není tajemstvím, že Sydneyjská opera uvedla začátkem roku Janáčkovu "Věc Makropulos" podle hry Karla Čapka. Skladatel shledl novou hru v Praze v prosinci 1922, opera měla premiéru v Brně 10. prosince 1926. Hru jsem viděl po válce v Národním divadle, ale tajemství zakleté do hudby se mi podařilo rozluštit až ve zralém věku koncem ledna 1996 v Sydney.

Nejde zde o kritiku jedinečného představení díla, jehož námět je světový a jehož děje odehrává v Praze. Skladatele fascinovala nová Čapkova hra s postavou věčně mladé, třiatřicetileté staré ženy. Karel Čapek v dopise z února 1923 svou hru Janáčkově jako předlohu vymlouval a nabízel mu, že napíše na stejný námět libreto, které by bylo méně konverzační, více poetické a vhodnější pro zhudebnění. Skladatel si však text upravil sám a práci na opeře věnoval téměř tři roky.

Po divějším uvedení na festivalu v Adelaide se hrálo Janáčkově dílo v Sydney poprvé, ve výjimečném provedení umělců Australské opery. Jim dominuje uměleckým výkonem a zosobněním hlavní role nesmrtelné Emilie Marty, Marilyn Richardson, v současné době největší australská operní pěvkyně. A ovšem řada dalších pod vedením anglického dirigenta Davida Stanhopa. Režii představení měl známý australský divadelní režisér Neil Armfield (Nimrod, Belvoir Street), který několikrát, naposledy před rokem, navštívil Prahu. Scéna je založena na světlech a stínech - drama samo o sobě - v péči anglické autority Nigela Levingse. Jde o představení, které se přiblížilo dokonalosti.

A nyní k tajemství: Čapkova hra má název "Věc Makropulos", v angličtině "The Makropulos Case", "The Makropulos Affair" a nejnověji "The Makropulos Secret", při čemž nejpřesnější název by byl "The Makropulos Secret Elixir". Jaký význam ale má slovo nebo jméno Makropulos samo? Údajně jde o Krétana Hieronyma Makropulose, lékaře při císařském dvoře Rudolfa II., který objevil elixír života. Zda je to postava fiktivní

nebo skutečná, není pro naši otázku to nejpodstatnější, v historii o něm zmínky není. Jméno je řecké, jeho první část "macro" je jasná každému školákovi, který sleduje Star Trek anebo hospodyně, která dbá o zdravou dietu pro rodinu. Co se však skrývá za "pulos"?

O přestávce mezi 2. a 3. dějstvím, povzbuzen k tomu dramatickým vývojem opery, jsem se vydal na průzkum v kuloárech a našel jsem, veden intuicí, dostatečně řecky vypadajícího a oslovitelného muže, který, jak se ukázalo, byl pro danou otázku jako stvořený. Byl to herec na návštěvě, otec Španěl, malířka Rekyne. Ten bez váhání věděl, že "pulos" je obvyklá koncová částice řeckých jmen vyskytující se hlavně v jižním Řecku, a tím i na Krétě, a tvrdil s jistotou, že "pulos" je prostě běžné jméno bez zvláštního významu. Druhá upřesňující informace je akademického původu: "pulos" je malý potomek velkého předka, takže Makropulos vlastně skrývá protiklad: Malíček potomek velkého předka nebo jakési budoucí Velké téměř ještě nic. Dlužno podotknout, že i Neil Armfield přijal se zájmem tento objevný přístup k názvu díla a dal jménu Makropulos obsah, že každý malý člověk se může stát velkým, ale souhlasil i s alternativou, že malíček lidé se sami do velikosti vytahují.

Dá se předpokládat, že podobná hříčka v řečtině Karlu Čapkově vyhovovala a vložil ji záměrně do názvu hry. Text zpíváný v angličtině je sice originálu vzdálen, Janáčkově hudba, pěvecké výkony, herecké podání a scéna jsou však výmluvně samy o sobě.

Leoš Janáček

(1854 - 1928)

Poetická kavárna v Sydney

Myslím, že je mezi čtenáři mnoho těch, kteří pokud odešli v šedesátých či sedmdesátých letech, pamatují dobu malých divadel či kaváren poezie. Byla to místa, kde se scházela mladá generace, aby prodiskutovala, většinou velmi bouřlivě, své sny, plány, naděje i zklamání. Poetická kavárna Luxor či vinárna Viola patřily mezi místa, kde jsme se seznamovali s moderní hudbou, poezií i divadlem. Ale kde jsme se také prostě jenom bavili. Sem přicházeli lidé stejných zájmů, stejného přesvědčení. Asi nikdo z nás nezapomene na jazzové koncerty ve Viole s triem Ludka Hulana, či na večer, kdy Zdeněk Štěpánek četl ze Starého zákona. A právě tyhle kavárničky či spíše jejich atmosféra mě tady chybí. Česko-australská kulturní aliance má ve svých stanovách, že se bude snažit spojit umělce, že bude pořádát podobná setkání. To byl také hlavní důvod proč jsme s radostí přijali zprávu, že Michaela Řihová si zařídila malou galerii, která se v podvečerních hodinách může změnit právě v takovou kavárničku. Příjemné prostředí, s hezkými obrazy už samo o sobě navozuje tu správnou atmosféru. A tak jsme se rozhodli začít. Asi nikdo z české komunity neví, že dva členové aliance vydali v minulých dnech svoje nové knížky. Romana Illovského řada čtenářů zná jako talentovaného mladého malíře, to že rovněž píše je možná překvapí. O Dagmar Balcárkové jsme už v AL psali. Je členkou prestižního klubu australských spisovatelů a jejím oblíbencem je Ned Kelly. A protože 20. března bude v Sydney, rozhodli jsme se uspořádat v tento den první "Literární večer". Tak zní oficiální název, ale ve skutečnosti by to mělo být přátelské setkání spřízněných duší. Budeme si povídat, budeme poslouchat příjemnou hudbu a snad budeme i trochu vzpomínat, tak jak se to při setkání s kamarády dělá. Kromě autorů knížek se dostane ke slovu i klasická kytara. Ukázky z knih uslyšíme v podání Zuzany Fort a Edity Berntsen. Tak si nezapomeňte poznačit do kalendáře, že ve středu 20. března se v 18.30 sejdeme v Kafka Gallery, 99 Cann St. Bass Hill. Vzhledem k omezenému prostoru je nutné si místa rezervovat:

(02) 636 1873 nebo (02) 743 7997

Jana Haberová

Malé zamyšlení nad velkými dějinami

VÍTĚZNÝ ÚNOR - PORÁŽKA SVOBODY

Bořek Šindler

Únor, označovaný našimi bolševiky za únor vítězný, je už dnes zapsán do černé knihy české historie jako haněbný puč násilníků proti československé svobodě. V únoru 1948, nikoli až v srpnu 1968 byla naše zkoušená země zavlčena proti vůli naprosté většiny svých obyvatel do sféry brutální a bezohledné, euroasijské velmoci komandované demagogickými ideology bažicími po světovládě komunistů podle receptu Marxe, Lenina a Stalina. Československo se na jedenačtyřicet let stalo poslušným článkem bolševického impéria ovládaného terorem a tajnou policií, bez možnosti rozhodnout o vlastním osudu.

Mnozí z těch, kteří únor aktivně připravovali se pak brzy stali sami oběťmi své vlastní revoluce. Z nich nejprominentnější byl generální tajemník Rudolf Slánský, mocný bíjce nekomunistů - vlastní strana ho pověsila spolu s menšími bijci počátkem padesátých let. Někteří se dožili Dubčekova jara a stali se "obětí" sovětské invaze, jako například Smrkovský. Někteří se dožili katastrofální porážky bolševismu v roce 1989, a ti se většinou odmlčeli, jakoby "vítězného" února a jemu následujícího teroru nikdy nebylo...

Západ proti usurpaci státní moci v únoru 1948 opět protestoval jen formálně, právě tak jako v březnu 1939 když Hitler obsadil zbývající pahýl republiky. Západ nás opět odepsal, nebo spíše svou nečinností už jen potvrdil jařtskou dohodu, která Československo vydala všanc Kremli. Pro západní Evropu byl "vítězný" únor sice přímým popudem k vytvoření obranného paktu NATO, ale železná opona spadla kolem hranic našeho státu bez jediného výstřelu. Beneš, kdysi zrazený Francií a Británií, byl opět ponechán vlkům, tentokrát moskevským. Jeho pravá ruka, Jan Masaryk, si buď vzal život ze zoufalství nad novou kapitulací presidenta anebo byl přímo zavražděn agenty vítězných lůž.

Svědectví dvou protagonistů oněch pochmurných dnů únorových, Beneše a Masaryka, se nám nedostává. President, vážně nemocný, brzy rezignoval a poté zemřel. Osud ministra zahraničních věcí, Jana Masaryka, bude ještě dlouho předmětem dohadů. Máme však paměti z exilu dr. Petra Zenkla, předsedy tehdejší národněsocialistické strany, sociálního demokrata Václava Majera, Pavla Tigrida, Ferdinanda Peroutky, poslance Oty Hory a mnoha jiných. Nikdy se však asi nedovíme proč předseda v únoru 1948 přijal demisi nekomunistických poslanců a proč raději sám ihned nerezignoval, anebo proč Jan Masaryk setrval - byl jen po několik týdnů - jako člen Gottwaldovy vlády hrubého násilí. Ústa obou mužů zapečetila smrt.

Všeobecně se vědělo, nebo alespoň tušilo, že českoslovenští komunisté připravovali za neustálého nabádání z Moskvy nastolení diktatury proletariátu už od května 1945. Maskovali

- někdy velmi mistrně - svůj plán ignorovat zvolený parlament a odstranit presidenta Beneše. Od podzimu 1947 usilovně hledali záminku k zastavení svobodných voleb v květnu 1948, kde jim hrozila téměř jistá porážka a citelné fiasko. Prvními vlaštovkami byly fakultní volby pražské university těsně před před únorovým pučem, kdy kromě filosofické fakulty vysokoškolští studenti vyhodili ze sedla komunistické náhončí "kolegy" Kazimoura a vyčistili své spolky od samozvanců z roku 1945 dosazených do vedení aklamací. Krátce před únorovými událostmi se také tehdejší ministr informací, Václav Kopecký, pravá ruka Gottwaldova, vyjádřil o tom, jak brzy s nekomunistickými vysokoškoláky zatočí.

Nekomunistické strany - lidovci, národní socialisté a od brněnského sjezdu v roce 1947 i sociální demokraté, na Slovensku mocná strana Demokratická i obě nově utvořené malé strany, strana Svobody a strana Práce - se houževnatě snažily čelit nástrahám revoluce dychtivých bolševiků. Až do ledna 1948 čelily úspěšně, a to i přes očividnou patronaci Moskvy. Ferdinand Peroutka ve Svobodných novinách, profesor Václav Černý v Kritickém měsíčníku, známá publicistka Helena Koželuhová, Pavel Tigrid a celá řada jiných zapřisahali české komunisty, aby pomysleli na důsledky činu, který připravují. Byli totiž mezi komunisty lidé vzdělání, umělci a spisovatelé, včetně například profesora Zdeňka Nejedlého, básníků Vítězslava Nezvala, Jaroslava Seiferta, Václava Drdy, Laca Novomeského a mnoha jiných. Nepomáhalo nic. Nepomáhala varování, prosby, domluvy, poukazy na běsy rozpoutané revolucí sovětskou, na milióny lidských obětí utracených ve jménu komunismu na Ukrajině, v Rusku, v sibiřských pustinách. Komunisté, a to právě i ti vzdělání, tehdy bez pochyb přijímali učení tatíka Marxe z minulého století "poopraveného" Leninem a "zdokonaleného" Stalinem. Hájili stanovisko, že když se káčí les, létají třisky. Během nějakých pěti let po únoru se již někteří z nich sami stali oněmi třiskami. Kácení lesa pak trvalo řadu let a v třisky se měnil celý český les. Ale v lednu 1948 byl každý, kdo poukazyval na sovětskou praxi fašistou anebo alespoň polofašistou. Záminku k únorovému puči servirovali komunistům sami nekomunisté. Komunistický ministr vnitra Nosek s ministerským předsedou Gottwaldem, kteří už od května 1945 prováděli systematické bolševisování armády a policie, předložili v lednu 1948 vládní návrh na jmenování dalších vysokých policejních důstojníků z řad komunistů. Nekomunističtí ministři - tehdy nebylo oposice, všechny strany se na vládu podílely - po několik týdnů odmítali tento návrh přijmout. Ministr Nosek začal stahovat do okolí Prahy policejní pluky z hraničních oblastí. Komunistický tisk v čele s Rudým právem přímo sílel. Nekomunisté, poučení událostmi na Slovensku z podzimu 1947, přesto neustupovali. Situace se vyhrocovala. Několik málo dní před krizí Ferdinand Peroutka znovu apeloval na zdravý rozum komunistů a tehdy zvedl naposledy varovný hlas o tom, co bude následovat, stane-li se naše země policejním státem. Za této situace podali nekomunističtí ministři - kromě sociálních demokratů, vedených obojetným Laušmanem - prezidentu republiky demisi přáním, aby byla jmenována prozatímní "úřednická vláda", která by řídila stát až do květnových voleb. Tato demise byla olejem do ohně rozdmýhávaným úmyslně Gottwaldem a jeho přáteli.

Jakmile byla demise podána, začali komunističtí ministři

mobilisovat policii a ozbrojené závodní milice - soukromou armádu komunistů - a celý rozsáhlý komunistický aparát byl postaven do služeb Klementa Gottwalda. Nadcházel čas bolševické revoluce v Československu. Gottwald podal Benešovi ultimatum demisi nekomunistů přijmout a jmenovat novou, komunisty dominovanou vládu, a nejmenovat vládu úřednickou. Beneš váhal. Beneš opět váhal. Dnes se má zato, že jeho váhání bylo založeno také na rozhodnutí ministra národní obrany Ludvíka Svobody postavit se za Gottwalda - tehdy se ještě veřejně nevědělo, že Svoboda byl ve službách strany.

Po Praze se potloukali bolševičti bojůvkáři a napadali sekretariáty nekomunistických stran. Komunisté obsadili Lidový dům sociálních demokratů, kde se tisklo Právo lidu, fyzicky vyhodili na ulici ministra Václava Majera a spolu s levicovými elementy dosadili znovu do čela na podzim sesazeného Zdeňka Fierlingera, který - jak dnes víme - byl už z dob války ve službách komunistů a v sociálně demokratické straně hrál úlohu mouřenína. Zatímco rudý tisk přinášel zprávy spalčovými titulkami ve zvláštních vydáních o "zradě" Petra Zenkla a jiných nekomunistů, bolševiky vedené odbory zabránily dodávkám papíru do tiskáren tisku nekomunistického. V Praze také docházelo k protikomunistickým demonstracím, zejména na Náměstí republiky, na Příkopech a na Václavském náměstí - v Praze byla tehdy nálada většinou protikomunistická a prostí lidé na ulicích provolávali slávu prezidentu Benešovi a zatracení Gottwaldovi. "Totalita bude bita" bylo tehdy heslo pražské ulice. V čele protikomunistických demonstrací byli vysokoškolští studenti, tehdy již jasné protikomunističti. Praha stála za Benešem, venkov, jako v listopadu 1989, přešlapoval, hlavně také z nedostatku pravdivých zpráv o situaci. President však neustále mlčel, demisi nepřijímal, ale nijak se nevyjadřoval. Později se prohlašovalo, že byl tahem nekomunistických ministrů zaskočen - ti naopak tvrdili, že Beneš o jejich plánu věděl a dal k jejich počínům tichý souhlas. Konečně, když se atmosféra stávala téměř nedychatelnou, Gottwald položil na prezidentovo hrdlo nůž. Zřejmě také pod tlakem sovětského velvyslance v Praze Valeriana Zorina. Je pozoruhodné, že během pražské krise byl americký velvyslanec Steinhardt ve Spojených státech! Gottwald s Noskem dali na Staroměstské náměstí nahnat z fabrik nákladními auty svezené dělníky a závodní milice. Postranní ulice byly "zašperovány". Gottwald pronesl ultimativní řeč k zastrašení prezidenta. Ta měla jen slabou odezvu - ani čeští dělníci neměli chuť do bolševického dobrodružství. S vločkami sněhu se tehdy na Prahu snášela dlouhá noc - snášela se tehdy, pětadvacátého února 1948, nikoliv až jedenadvacátého srpna 1968, jak se nám snaží teď namlouvat falšovači dějin. President Beneš, zrazen Ludvíkem Svobodou, zdrcen opěným nezájmem západu a znásilněn Klementem Gottwaldem, opět kapituloval. Demisi nekomunistických ministrů přijal a jmenoval vládu složenou výlučně z komunistů a jejich přísluhovačů jako byli na příklad národněsocialistický zrádce Šlechta, lidovecký ministr páter Plojhar a basilíšek Zdeněk Fierlinger, který teď odvrhl své sociálnědemokratické převlečení a veřejně se hlásil ke komunistické straně - během několika týdnů po puči přestali sociální demokraté jako samostatná strana existovat. Na republiku se sneslo jednačtyřicet let temna, a na šibenicích se počali houpat zasloužilí Čechoslováci, generál H. Píka, poslan-

kyně Milada Horáková za války vězněná nacisty, a tisíce jiných. Vězení se plnila, komunistická policie se stala pánem ulic i ložnic. Přes šumavské kopce začali proudit noví uprchlíci, včetně několika tisíc z vysokých škol vyřazených nekomunistických studentů.....

Těmito smutnými úvahami musí nutně končit "malé zamyšlení nad velkými dějinami". Co totiž následovalo po únorovém puči nebylo dosud podrobeno zcela objektivnímu studiu a pouťorové události, jsouce stále v živé paměti značného počtu Čechoslováků, nelze ještě zcela objektivně svěřovat soukromým úvahám. Ale jednu, tu poslední událost by pisatel těchto řádků svěřil těmto stránkám. Pětadvacátého února se začal mezi vysokoškolskými studenty svolávat pochod za prezidentem na Hrad. Po poledni se v budově techniky na Karlově náměstí shromáždilo několik tisíc mladých mužů a žen a průvod potom vyšel k Jiráskovu mostu. Průvod smutný - Beneš už krátce předtím kapituloval. Lidé již jen potají projevovali sympatie - ulice byly téměř liduprázdné - a kolem Malostranského náměstí a v Nerudově ulici, zasáhla policie. Byl to první zásah policie nyní již poslušné rozkazů komunistů bez kontroly jiných. Ozvala se střelba, hoši a děvčata se rozprchli. Svobodně se zase sešli až v listopadu 1989. Účastníci studentského průvodu se většinou stali trískami...

Opuštěnými ulicemi ztichlé Prahy pak večer pochodovaly kolony Lidových milic. Muži syrových tváří, ozbrojeni puškami slavili vítězství násilného převratu. Byla nastolena zcela po stalinsku, diktatura "proletariátu". Že to byla diktatura holého násilí a komunistických prácat, to tehdy pochoduující milicionáři ještě vědět nechtěli. Nadešla nová doba páterů Koniášů v nove podobě a doba Růžových paloučků. Tak jako za Mnichova, Československo počalo sestupovat do temnot. Masarykova presidentská standarta, s heslem Pravda vítězí přestala vlát nad sídlem prezidentů.

Hledáme ubytování se stravou
pro profesorku z Masarykovy university v Brně,
která bude na akademické návštěvě
School of English University NSW
od konce března do začátku června.
Blížší informace vám poskytne
dr. Oliver Fiala - (048) 834 118

Nad dopisy čtenářů

Vážená paní redaktorko, nedalo mi, abych alespoň zlehounka nezareagoval na zajímavý článek p. Kovářička v únorovém čísle Listů. Vcelku s ním souhlasím, mám ku svému názoru ale ještě jiný, a myslím, že velmi závažný důvod, který je ve velké většině debat zabývajících se tímto tématem naprosto přehlížen.

Podle různých výzkumů, jak v Evropě tak v USA je poměrně jednoznačně zřejmé, že přísnost trestu za určitý přečin má velmi malý vliv na počet přestupků zákona, který se k němu vztahuje. Podstatně silnější vliv má, a skoro přímou korelaci vykazuje, pravděpodobnost dopadení, usvědčení a trestu, byť - vzhledem k závažnosti přečinu - poměrně lehkého.

Většina lidí páchajících zločiny je bez společenského svědomí. Jsou ale silně egoističtí, a vlastní prospěch je jim nade vše. Pomijím mizivé procento "jánošíkovských" nebo "kozínovských" překročení zákona z přesvědčení nebo ze zásady, také neberu v úvahu zločiny z vášně nebo ze msty, kterých je poměrně málo. V takových případech "zločinec" vykoná čin bez ohledu na důsledky, anebo dokonce ze vzdoru k nim. (Např. otec malé holčičky, která byla znásilněna a zavražděna, a jež vrah se vyhnul trestu nějakou technikalitou.) Takovému muži je v rozružení jedno, co jeho činu bude následovat.

Povšechně, alespoň částečně promyšlené přestupky zákona - ať už krádeže, loupeže, přepadení, násill, nebo vraždy - záleží na přesvědčení pachatele, že nebude dopaden. Pak ovšem nezáleží na tom, jak přísný trest by mu byl vyměřen v případě dopadení. Čím jistější si je, že možnost dopadení je malá, tím méně zábran proti spáchání skutku bude dotýčný mít. A naopak - čím je větší jeho jistota, že bude chycen, tím méně je ochoten to riskovat.

Podle toho se zdá, že by bylo pravděpodobně mnohem účelnější (a v dnešním politickém podnebí finančně nejefektivnější) ukládat mnohem kratší tresty v opravdu nepřijemných podmínkách, např. těžká práce (při níž výdělek je použit jako náhrada činem postižených) a místo dlouhého věznění se spíše soustředit na zvýšení detekce a dopadení viníků.

Kratšími, ale jistějšími a tvrdšími

tresty by se také omezilo tzv. "institucionalizování" zločinců, kteří si posléze zvyknou na život za mřížemi, že si na svobodě neví rady a podvědomě se snaží vrátit do vězení.

Tento názor se samozřejmě nevztahuje na zločiny z vášně, pohlavní atd. Ty jsou páchany lidmi většinou duševně chorými, kteří by měli být spíš dlouhodobě zajištěni a léčeni, protože (jak dobře víme z několika nedávných případů na NZ) jejich recidivita je velmi vysoká a jakékoliv tresty jsou bezúčelné. Takoví lidé jsou k činům donuceni abnormálními pudy, které většinou nedokáží přemoci i když jsou si trestem naprosto jisti. (Pokud o něm vůbec přemýšlí).

Mimochodem, jak jistě víte, v angličtině mají přísloví stejného smyslu jako to naše o "létafících třískách": "Není možné usmažit amoletu bez rozbíjení vajíček."

Domnívám se, že mnohem účelnější, než trest smrti, by byla propagace mezi mladistvými idealistických zásad skautingu, Sokola a principů, které mezi mládeží šíří spisovatelé jako Jaroslav Foglar se svými Rychlými šípky.

Děkuji za Australské listy - velmi se mi líbí, děláte dobrou a zásluhou práci která je široce uznávána - i když se o tom my redaktoři příliš často nedozvíme. S pozdravy Vám i čtenářům Listů

Tonda Vondruška
redaktor měsíčníku
Strípky - Čriepky
Nový Zéland

Vážená redakce,

reaguji na vaši žádost komentovat otázku "Soudit či nesoudit?" v minulém čísle AL.

Když se začalo hroutit sovětské imperium, vymyslel si Váša Havel a jeho spoludisidenti nový pojem, takzv. "sametovou" revoluci, t.j. řešení změněných poměrů podle osvědčeného českého receptu, aby "vlk se nažral a koza zůstala celá". Uhelným kamenem tohoto sametového plánu bylo ujistění zachovat nedotknutelnost komunistické strany a navíc ji garantovat ochranu ústavních zákonů.

V tomto konceptu nelze obviňovat nějakého pražského komunistu, že kdysi vzkázal svému moskevskému komunistickému bratru a požádal ho o

solidární pomoc ubránit ideologickou čistotu socialismu. Tak zvané "srpnové události roku 1968" nebyly totiž konfliktem demokracie proti komunismu, jak se tak mnozí z nás stále mylně domnívají (nebo alespoň rádi předstírají), nýbrž pouze sporem dvou rozličných směrů komunismu. Proto je dnes nemravné ukazovat na obětní beránky mezi několika - většinou jen méně chytrými - jednotlivci, zatím co skutečným viníkem zločinu byl nejen celý komunistický aparát, ale hlavně též jeho nesčetní spěcháři přísluhovači.

V Praze je dnes hodně mudrců, kteří, hledíce kriticky na své německé sousedy, nešetí při tom ani negativním opovržením, ani starou šovinistickou nenávistí. (Mnoho takových emocí je stejně asi živeno jen tradiční českou žárlivostí.) Bylo by však prospěšnější a poučnější se raději podívat, jak se Němci snaží úspěšně vyrovnat se svou neslavnou politickou minulostí. A pochopit, že by asi těžko mohli trestat nacisty, kdyby jejich bývalá NSDAP to dál bezpečně bahnila v Bundestagu pod zaručenou ochranou jakési sametové spravedlnosti.

Žádný dům nelze pořádně vygruntovat, jsou-li na to jen polovičaté žabomyši plány a sametová košťátka těch, kteří jej sami nestydatě znečistili.

Jaromír Svoboda
NSW

Podle oslovení soudě, pan Jaromír Svoboda se s pane prezidentem Václavem Havlem dobře zná!

J.H.

DEMENTI

Za celých pět let, co Australské listy vycházejí jsem se nikdy nesnažila dementovat množství "zaručených" zpráv, které o nás kolovaly. O tom, kolik vyděláváme, kým jsme placeni a proč. Vždycky jsme se jen smáli a říkali si: To by bylo dobré, kdyby to tak byla pravda. Vlastně si to říkám i teď, když musím dementovat "zaručenou" zprávu, že jsme dostali od australské vlády jednorázovou podporu a že jsme ji z pýchy odmítli, místo abychom se podělili s kamarády. Tak tedy o "grant" jsme sice požádali, avšak bylo nám sděleno, že nesplňujeme kritéria a proto nemůžeme nic dostat. Tak to jen na okraj, abyste věděli do jaké kategorie zařadit "zaručené" zprávy a jejich nositele.

Jana Haberová

Čs. klub v Adelaide
Program klubovních akcí
na rok 1996

BŘEZEN

10. 3. neděle - Rybářské závody
16. 3. sobota - Josefská zábava,
zač. ve 20,00
31. 3. neděle - Tenisová soutěž

DUBEN

14. 4. neděle - BBQ na zahradě,
27. 4. sobota - Zájezd do vinic

KVĚTEN

4. 5. sobota - DISCO, zač. 20,00
19. 5. neděle - Vepřové hody,

ČERVEN

8. 6. až 10. 6. (sobota až pondělí)
Zájezd do Andamooky
22. 6. sobota - Maškarní ples, zač. 20,00

ČERVENEC

7. 7. neděle - Vepřové hody, zač. 12,00
27. 7. sobota - Anenská zábava,
zač. 20,00

SRPEN

17. 8. sobota - DISCO, zač. 20,00

ZÁŘÍ

8. 9. neděle - Valná hromada
28. 9. sobota - Václavská zábava,
zač. 20,00

ŘÍJEN

5. 10. sobota - DISCO patnáctéráků,
19. a 20. 10. - Piknik v lese
27. 10. neděle - Oslava založení
republiky, Národní dům
zač. 15,00

LISTOPAD

16. 11. sobota - Výroční zábava,
30. 11. sobota - DISCO, zač. 20,00

PROSINEC

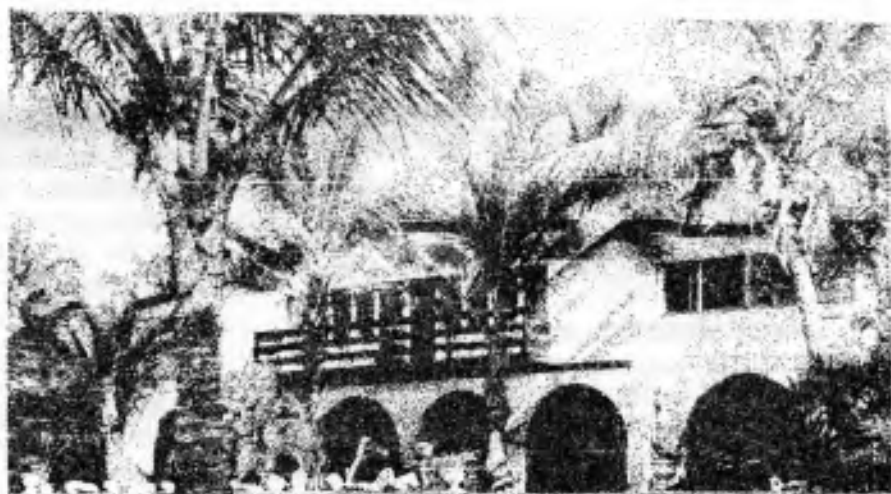
8. 12. neděle - Mikulášská nadílka,
zač. 15,00
15. 12. neděle - Koledy při svíčkách,
zač. v 15,00
31. 12. úterý - Silvestrovská zábava,
zač. 20,00

(Podle potřeby mohou v programu nastat změny)

Zveme vás na nezapomenutelnou dovolenou

MAGNETIC ISLAND

Ostrov věčného léta, romantických zálivů, zlatých pláží a kokosových palm. Je osm kilometrů od Townsvillu v severním Queenslandu. má rozlohu 52km a je z větší části národním parkem. Ostrov má všechny služby města, obchody, 15 výborných restaurací, 4 turistické resorty, golf, tenis, plachetnice, procházky panenskou přírodou národního parku. Zábava pro dospělé i pro děti.

Moderní, kompletně vybavené dvoupokojové (pro 5 osob) a jednopokojové byty (3 osoby) na pláži Nelly Bay s panoramatickým výhledem na moře. Na požádání zašleme fotografie a další informace. Navštivte nás a my vám promítáme video.

Tydenní pronájem za \$ 290.- za jednopokojový byt.

Beachside Palms Holiday Units

Frank Baychek

7 Wilberforce Ave, Rose Bay, NSW 2029

telefon : (02) 371 91 64

SETKÁNÍ S WABI DAŇKEM

Světla v sále sokolského Národního domu v Sydney pohasla. Zůstalo svítit jen to, které osvětlovalo rozložitého muže sedícího s kytarou na klíně na jevišti. Hrál do strun a melodickým hlasem začal zpívat a povídat. Jednoduché básničky střídaly ztřeštěné, veselé "ptákoviny" a ty se pak měnily v trochu nostalgické písničky s výmluvným textem. Sokolská tělocvična jakoby se zmenšila a nějak zútulněla. Atmosféra byla najednou naplněná pohodou, lidé se usadili na židličky a potichu si pobrukovali písničky, které znali.

Na cestě domů jsem přemýšlela o tom, jestli jsem se tak dobře cítila jenom proto, že mi písničky připomněly mládí a večery s kytarou u hořícího táboráku. Ale asi to nebylo jenom tím, protože tu závěrečnou "Rosu na kolejích" si už bez mikrofonu zazpívali všichni, nejenom generace dnešních padesátníků. Co to vlastně v té "Rose" je? napadlo mě.

A tak jsem se na to druhý den v Country Clubu Wabiho zeptala. Seděl proti mně a trochu se usmíval. Na otázku jestli ještě po tolika letech a tolika vystoupeních má "Rosu" rád, řekl:

"Ono s téma písničkama je to jako s dětma. Člověk to nějak vypiplá a pak to pustí do světa. Z některýho dítěte má větší radost, z jinýho menší, ale každopádně je má všechny rád."

Jak se změnil váš život po roce 1989?

"Třeba tak, že když mě pozvou do Austrálie, tak můžu jet, nepotřebuju žádný povolení, finančně jsem na tom lip, ale píše se mi hůř."

Proč?

"Protože už nejsem naštvanej. Nejlépe se mi psalo, když jsem na tom byl nejhůř a pracoval jsem na stavbě. Ale ani když jsem byl naštvanej, neměl jsem ambice psát politické písně. Ono to tak nějak vyšlo. Vždycky jsem se snažil psát o obecných lidských problémech a pokud v tom někdo našel něco politickýho, tak je to možná proto, že většina problémů za totality nebyla jen v té doktríně samé, ale právě v tom obecným lidství. V tom, že když je člověk darebák, tak jím bude za každého režimu."

Včera měla velký úspěch vaše písnička o "valašském drtivém stylu" v lyžování. Jak to s tím stylem doopravdy je?

"Já jsem se narodil na Valašsku a tam už děti přicházeli na svět s lyžema na nohou, takže lyžovat umím, nebo jsem uměl. Když jsem s tím chtěl asi po dvaceti letech znovu začít tak jsem si půjčil nejdříve výzbroj od kamaráda, protože jsem si říkal, že do toho nevrazím 15 tisíc, abych pak přišel na to, že mě to nebaví. Jenže kamarád je dobrý lyžař a je o dost větší, takže boty jsem měl vycpaný novinama a lyže měřily dva metry dvacet. Tím pádem jezdily jenom rovně. Takže něco z písničky byly mé vlastní zkušenosti a něco jsem odkoukal od jiných."

Obligátní otázka, jak se vám líbí v Austrálii?

"Moc, je to tu nádherný. Jednak je to daný tím, že je tu skutečně krásná příroda, úplně jiná než v Evropě a tak musíme mít pořád oči dokořán, aby nám nic neuteklo a pak, na rozdíl od normálního turisty máme to štěstí, že od chvíle

kdy si nás na letišti vyzvedl Ivan Zachar, tak ideme z ruky do ruky, lidi se o nás fantasticky starají. Do Melbourne jsme přiletěli, do Sydney jsme jeli vlakem a do Canbery pojedeme asi autobusem, abychom to vyzkoušeli všechno. Chystám novou dlouhohrající desku a myslím jsem si, že tady budu mít čas psát. Zatím se mi to ale vůbec nedaří, právě tak jako zdravou výživou shodit nějaké to kilo. I když jsem přišel na to, že v Austrálii přece jenom existuje jedna metoda na zhubnutí. Většina mých kamarádů tady má v koupelně velký zrcadlo a když se tam tak vidím z profilu, rychle mně přechází chuť i na sebelepší jídlo."

Vraťme se do Čech. Co myslíte, že je tam teď horší a co je lepší?

"Podívejte, lidi jsou skutečně svobodnější. Třeba si můžou jet kam chtějí, i když zase se dá říct, že diktaturu ideologie nahradila diktatura peněz, protože náklady na život stouply. Takže oni by jet mohli, ale zase na to nemají peníze. A pak, jak se to tam všechno uvolnilo tak se spíš zvýraznily ty špatné lidské vlastnosti. Je tam více kriminálků, darebáků, lidí jsou na sebe zlí, a pořád spěchají, pořád se někam ženou. Aby uživilí rodinu, aby vydělali hodně peněz a podobně. Navíc i televize, a nejen stanice Nova, ukazuje obvykle špatné věci. Je to pochopitelné, pro novináře je zajímavější se jít podívat na rozložený demonstranty než zařít za nějakýma spokojenýma lidma do hospody. Tak vlastně i media prezentují to, co se děje hlavně negativním způsobem."

To je tady stejné. Kdybyste měl moc něco změnit, co byste udělal?

"Myslím, že se to nedá změnit najednou, to musí uzrát, chce to čas, nedá se to lámat přes koleno. Ona celá Evropa je taková, protože je tam těch lidí moc, tam se vlastně lidé fackují o místo. Tady v Austrálii jsou lidi klidný a spokojený, protože mají místo, protože tady nikdo nikomu nepřekáží."

Kdy myslíte, že se to zlepší?

"Já doufám, že naše vnoučata mají šanci."

Usmál se, vzal kytaru a za chvíli jsem ze sálu slyšela:

U dobrých lidí
vždycky nařídí plnět stůl,
nebo aspoň chleba a sůl,
postel nebo kousek místa v podkrovi
U dobrých lidí
vždycky nařídí slovo vřelý,
tam přečkám zlé dny.

Rozmlouvala Jana Háberová

KULTURA**SOKOL SYDNEY**

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest
vás zve

v sobotu 30. března 96 ve 20.00

na

JOSEFSKOU ZÁBAVU

K tanci a poslechu hraje

kapela Vojty Ciny

Bohatá tombola

Vstupné : \$ 6.- studenti a penzisté \$3.-

Vstupenky i večeri si můžete objednat

na tel. číslech : 529 8457 - 9999 2260

Sokolské kino PONREPO

uvádí

v neděli 17. března 96 v 15 hodin

významné dílo československé

kinematografie

"Obchod na korze"

(The Shop on the Main Street)

podle novely Ladislava Grosmana

Tento film získal v roce 1966 Cenu
americké filmové akademie "OSKAR"

v kategorii zahraničních filmů.

Režie : Jan Kádár a Elmar Klos

Kamera : Vladimír Novotný

Hudba : Zdeněk Liška

Hlavní role vytvořili :

polská herečka Ida Kamińska

a slovenský herec Jozef Kroner

Prosíme o dochvilnost,

po programu lehké občerstvení

V neděli 14. dubna 96 v 15 hodin

bude uveden současný český film

"Jak chutná smrt"

za účasti hlavního představitele,

herce Oty Šrámka

NENECHTE SI UJÍT**HODNOTNÉ PROGRAMY****KINA PONREPO****COUNTRY CLUB**

320 Devoshire Road, Kemps Creek

vás zve

v sobotu 9. března 96 ve 20.00

na

JOSEFSKOU ZÁBAVU

Hrají Česko-moravsko-slovenské

hvězdy,

řídí Jiří Neradiček,

zpívá Jiří Kozumplik

V programu vystoupí Sokolská taneční

skupina pod vedením Evy Štastné.

V průběhu večera budete mít možnost

ochutnat a případně si zakoupit ovčí

sýry, které vyrábí Irena Votavová

Vstupné : členové \$5.- hosté \$6.-

Rezervace vstupenek:

J. Rutar - 610 3267

J. Hanousek - 607 8883

ČESKÉ BOHOSLUŽBY

budou slouženy :

10. března v 11.30 -

kostel sv. Františka, Surrey Hills,

16. března v 18.00 -

kaple sv. Antonína, 7 Alexandra Ave

Croydon

24. března v 10.00 -

kaple sv. Antonína, Croydon

31. března v 11.00 -

Country Club, Kemps Creek

7. dubna v 10.00

kaple sv. Antonína, Croydon

24. března v 11.00 -

kostel Daughters of Charity,

258 Hutt Street, Adelaide

PŘÁNÍ

Milý Otče Jindřichu

maličké je naše přání :

Díky, že jste mezi námi !

Kéž Bůh Vám žehná každý den

a splní Vaši duše sen.

Jménem Výboru Československého

Country Clubu k Vaším narozeninám

Hana Gerzanic - Honsová

HUDBA**TRIO SLAV**

zve

všechny milovníky klasické hudby

v pátek 8. března 96 ve 20.00

do Presbyterian Church

Campbell St, Balmain

na koncert

The Bohemian Soul

Na programu jsou díla Dvořákova,

Smetanova, Sukova a Martinů.

Vstupné :

\$ 15.- studenti a penzisté \$10.-

VÝTVARNÉ UMĚNÍ

Výstava obrazů

Marie Jeníkové

LIFE OF THE SPIRIT

se koná od 16. 3. do 18. 3. 96

v Henry Lawson Club

roh Dunheved Rd a Henry

Lawson Ave

Werrington 2747

Výstavu slavnostně zahájí

v sobotu 16. 3. v 13 hodin

slečna Baryl Steven

GALLERIE KAFKA

99 Cann Street, Bass Hill, NSW

vás zve

v úterý 12. března 96 v 19.00

na slavnostní otevření výstavy

obrazů Dagmar Hoffmannové

a fotografií Bruno Tucciho

nazvané

"TRAVEL DIARY"

výstavu zahájí Petr Haliř, profesor

University of Western Sydney

Macarthur,

čestným hostem bude nová konzulka

České republiky ing Irena Mráčkova

Výstava potrvá do 25. března 1996

PERLY A PERLIČKY

Sokolské kino Ponrepo v únoru promítlo skvělý český film o dějinách katedrály svatého Vít v Praze. Byl vyroben pro českou televizi v roce 1994 a je vzácnou a bohatou studií této perly českého národního pokladu. Film také vyzdvihuje, že pražská katedrála je evropským unikátem v tom, že byla místem nejen korunovaci, ale zároveň pohřebištěm českých panovníků. Promítání bylo odměněno bohatým potleskem četných diváků. Kino Ponrepo zapustilo kofeny.

Nakonec mi to přece jen nedalo a pustil jsem se do knihy Helyny Demidenkové. "Ruka, která podepsala" (The Hand that signed the Paper) je poměrně útlá knižička a nebudi dojem, že se stala nejkontroverznějším dílem australské literatury minulého roku. Pojednává o věcech nadmíru ožehavých - o tom, jak Ukrajinci trpěli po příchodu bolševiků po říjnové revoluci, o násilné kolektivizaci, o tom, jak Stalin a jeho náhončí umotili hladem a deportacemi na Sibiř milióny zemědělců včetně dětí a jak se potom Ukrajinci chovali po vpádu německých nacistů. Ruka, která podepsala je ruka mladého ukrajinského analfabeta, jemuž bolševici zabili mladšího bratra a utýrali jiné členy rodiny. Jako statistice jiných, ion očekával od Němců spásu proti ruským bolševickým komisařům. Třemi křížky podepsal svůj vstup do SS a dopouštěl se potom strašných zločinů proti židovskému obyvatelstvu. Byl přesvědčen, že většina bolševiků se rekrutovala z Židů a že on splácí dluh za rodinu. Nakonec emigroval do Austrálie. To, že autorka použila pseudonymu jakoby ukrajinského, aby snad vzbudila dojem autenticity, by člověku ani nevadilo. Však není v dějinách literatury sama. Věřte ale, že stále ještě přemítám o tom, zda ta kniha je či není dílem antisemitským. Co vy na to - četli jste? Jde o knihu nenávisti, ponižování a hrůz, a to v míře, kterou naše země nepoznala.

Perla nejperlovatější, perla perel, paní šéfredaktorka, už delší dobu prý uvažuje o možnosti vytisknout alespoň sem tam něco anglicky. Na jedné straně prý chce zachovat český ráz tohoto listu, na druhé straně by si ale přála, aby naše druhá i třetí generace, češtiny méně znalá, měla možnost Australské listy sledovat alespoň čas od času v řeči, které rozumí. Všichni dobře víme, že není lehké naučit se česky číst a psát, i když mládež třeba česky i hovořit umí. Dojle-li tedy k pokusu o nějaký anglický příspěvek, nelekejte se. Však my zahraniční Češi víme, že je lepší říkat si v Německu, Rakousku a Švýcarsku Wopitschka, protože německá řeč to pak pěkně na toho Vopičku semele. Naopak krajan "Vopička" zůstává v oněch třech zemích Fopikou. Připusťme, že tato analogie trochu pokulhává. But can you see what I mean? Or, rather, what the pearl of pearls means and intends?

Jedna lesklá perlička je z úplně jiné kapsy. Sláva pražských krás se teď šíří po světě přímo lavinovitě, ale před pár lety

bychom nebyli věřili, že Sydney Morning Herald uveřejní obšírný jídelníček pražské restaurace U modrého kachničky (Blue Duckling). Nejen že se našinci sbíhají sliny, i na tu dálku. Ale že je to zveřejňováno v australském tisku! Do posledního knedlíku se zelím, zajíce na smetaně. Nu prostě, ději se věci ještě před nedávnem úplně nemyslitelné. Ona restaurace v onom jídelníčku také uvádí mezi hosty i presidenta Havla, Rolling Stones a další prominenty.

I černé perly jsou perlami. Jednou z nich je nedávno v Londýně vyšlá kniha z pera Skota Callum MacDonalda a Jana Kaplana, britského Čecha, "Praha pod stínem hákového kříže" (Prague in the Shadow of the Swastika). Obsahuje spoustu fotografií z doby německé okupace a zároveň také mnoho smutných připomínek o tom, jak naše hlavní město vypadalo za panování Němců. Nacházíme tam fotografie z návštěvy Goebelsovy, vidíme Heydricha v plném lesku, jeho předchůdce Konstantina von Neuratha s Háchou v Národním divadle na Prodané nevěstě a samozřejmě v knize nacházíme záznam o Hitlerově návštěvě v Praze, hned po německé okupaci, šestnáctého března 1939, kdy podepsal dokument o zřízení Protektorátu Čechy a Morava. Na Staroměstském náměstí se konalo několik srazů zbraní SS, po Karlově mostě pochodovaly oddíly SA, na Václavském náměstí se konaly přehlídky Wehrmachtu. Právnická fakulta byla sídlem SS-Standortkommandantur a stávala před ní trvale hlídka SS-manů. Hrad v záplavě hákových křížů. Nacházíme také fotografii nálepky, kterou musel být opatřen každý rozhlasový přijímač: Pamatuj, že poslouchání zahraničního rozhlasu se trestá kázníci anebo i smrtí! Vidíme také záběry z posledních dnů německé okupace během povstání. Jsme upozorněni i na sketu Emanuela Moravce, největšího kolaboranta Protektorátu, a Karl Hermann Frank je připomenut jak ve svých parádních uniformách tak i jako zajatec před popravou v roce 1945. Ale nejčernější perlou je snímek Václavského náměstí, kde přes dvěstětisíc Pražanů skládalo třetího července 1942 přísahu Třetí Říši - to bylo několik týdnů po atentátu na Heydricha, kdy se Praha otfásala, kdy byly denně vyvěšovány dvojjazyčné seznamy popravených. Dokonce vidíme i původní oznámení generála Blaskovitz v té češtině z patnáctého března 1939. Ovšemže si člověk říká, to je definitivně za námi. Ale neřikali si to i v roce 1945? A během tří let to bylo opět zpátky, byť v trochu jiné podobě.

V únoru navštívila Austrálii význačná česká překladatelka a anglicistka dr. Jarmila Emmerová, a to při příležitosti symposia překladatelů v Melbourne, kde reprezentovala české překladatele. Je totiž jejich předsedkyní. Austrálii - a zdá se, že z měst zejména Sydney, si tato Dejvička z Baby a z bývalého RRG XIX, prý navždy oblíbila.

Bořek Šindler - lovec perel

ROZMLOUVÁNÍ NEJEN O s Janem Werichem

O Jaroslavu Ježkovi

S Ježkem jsme se seznámili na velice důstojném místě, které se jmenovalo vinárna U Herbstů, bylo to na rohu malé Karlovy ulice a toho náměstíčka před universitou. Tam, co je dům U modré štiky. Tam jsme se seznámili a moc a moc dlouho jsme tu známost oslavovali.

Kdykoliv na něj vzpomenu, a není to málokdy, vidím ho mladého. A velmi živého. Slyším jeho smích, který se dovedl nést přes údolí jako nějaké halekání, jenže hezčí.

Nebudeme tu mluvit o tragickém stavu jeho zraku, to by nerad slyšel. Připomeňme si to jen proto, abychom si všimli Ježkovi kuráže, se kterou se vydal do života, do zápolení s lépe vyzbrojenými, než byl sám.

Když si koupil v Americe za první vydělané peníze kukr, veliký, jako mívají lodní kapitáni, zaměřil ho na nebe. Tak poprvé v životě spatřil hvězdy, o kterých dosud jen slyšel nebo četl. Seděli jsme spolu pod hvězdnatou oblohou Pensylvánie a zase se dival. Vyprávěl mi přitom o svém prvním zážitku a já, pošetilý, jsem ho neobjal, jak jsem chtěl a jak se patřilo.

Nosil ten kukr také do divadla. Bylo to k smíchu, když muž v první řadě měl namířený dalekohled na jeviště pár metrů vzdálené. Zvláště když na jevišti jsou tři Fratellini a muž s dalekohledem se směje, řve smíchem, položí dalekohled, aby mohl tleskat nadšením, a hned opět sahá po dalekohledu a chechtá se dál.

Chcete-li situaci nazvat vzorem tragikomedie, poslužte si. Ale Fratellini to tak nebrali. Poslali pro nás, aby zase oni si nás v zákulisí prohlédli zblízka.

Kukrem četl čísla ulic v New Yorku, prostudoval s jeho pomocí plány podzemních dráh a ovládal pak místopis Manhattanu líp než leckterý Irčan policajt. S touhle kuráží, s životním elánem, se svojí maminkou a s řadou upfimných přátel kolem sebe byl Ježek šťastný člověk. Radoval se ze života. měl

úspěch a kdo by neměl rád zasloužený úspěch? Jen to slovíčko "zasloužený" mu někdy nedalo spát. "Nikdo nesmí fíct", prohlásil, "na to, že je slepý, je ta jeho hudba dobrá." Proto se snažil nedostatek vidění všelijak maskovat. Našel jsem ho jednou v prázdném divadle na prázdném jevišti. Přicházel zprava, počítal kroky. Došel doprostřed, uklonil se a opět odešel. To dělal, aby večer po představení a po koncertu chodil pružně a rychle. Koho by napadlo, že dobře nevidí?

Měl rád lidi. On říkal kamarády, ale vyšlo to na jedno. Všechny lidi měl za kamarády a cítil potřebu se jim zalíbit. Měl-li kolem sebe fandý, hrál na piáno do bílých rán.

Býval však také někdy nejistý. Bylo-li kolem mnoho lidí, které neznal, měl bych říci jejich tváře neznal, protože bez pohledu zblízka viděl jen stíny, necítil se dobře. Když taková příležitost zaváněla oficiálností, zanevřel na všechny, většinou nespravedlivě. Sedl k piánu a začal je trestat kakofonickou hudbou, nějakou tou svou skladbou, kterou právě vymyslel, nebo něčím slavným, ale hlučným, dlouhým a atonálním. Když pak se dostavil potlesk, utekl od piána rovnou ke mně, popadl mě a vlekl k šatně.

"Koukali, co? Jeniku, vypekl jsem je, co říkáš? Takovou hudbu taky přeci nemáš rád. Bylo to vono?"

Bylo to ono, bohužel, ale Ježek měl na takovou něžnou vylomeninku právo. Bylo to vlastně purgatorium na smutky, které se v něm ukládaly kapka po kapce ve styku s bezohledně zdravým vnějším světem. Proto také někdy zčistajasna přišel, poklepal po rameni, nakhýlil se člověku těsně k tváři a řekl: "Jeniku, máš mě rád?" Jindy přiběhl do šatny, vypil pivo jedním lokem a postavil prázdnou sklenici přede mnou: "Máš vztek, co? Máš, mě nedoběhneš. Je vyprodáno?"

A odešel si po svém. Měl s divadlem ujednání, podle kterého jeho dirigentská povinnost spočívala v nastudování, v dirigování premiéry, padesátého, stého, atakdálého představení, ledaže by projevil přání dirigovat, měl-li chuť.

Pro jiná divadla, pro film a rozhlas pracoval podle libosti. Šel u nejlepších krejčích. Pracovnímu mu navrhl architekt, nejlepší své doby, koupil si Steinwaye a stroj na řezání gramofonových desek.

A přesto zůstal skromný a mladý.

Mívám někdy podivné představy. Tak třeba začnu myslet na to, kde bych dnes potkal Ježka, kdyby nebyl umřel.

Musím se smát, když mi výjde, že nikdy tam, kde jsme spolu pili víno či pivo. Ne že by nám nechutnalo, ale zdrcující většina našich zapadáků už není. Smetla je doba, řekl by básník.

Jistě by stále bydlel v Kaprově ulici, řekněme však, že telefon nikdo nebere. Co teď, když se mi s ním chce podat? Musil bych to zkusit jinak. Musil bych si najít místo nebo místa, kde sedávají ti, co mají na mladých tvářích plnovousy, jejich dívky nosí svetry s původnou výplní, tam někde by seděl a přešel se o muziku, o malování, o knihy a mluvil by velmi mladě. Sem tam by po něčem uklouzl, ale jen proto, že mladost je tu proto, aby sem tam uklouzla, neboť když se jde tuze opatrně a jen po vyšlapaném, mění se rozkvětlá louka v dogma a mateřidoušky v kameni.

Psal by hudbu mladou pro mladé divadelníky. Našel bych ho asi v klubu Na zábradlí, možná v Semaforu, protože on pudově vždycky našel nové a zajímavé a nikdy nepřestal hledat.

Pak bychom někam šli, a kdyby víno chutnalo, vzal by mě kolem krku a ptal by se: "Jeniku, máš mě rád?"

A mě by ta jeho mladost nakazila a odpověděl bych mu, jako tenkrát: "Heleď, Ježuro, schovej si to pro nějakýho jinýho Slovana, mě vynech!"

On by se smál a věděl by, že to tak nemyslím.

Z tajů krás české řeči

Kapitolka o svůdné panně Stázi a jejím roztomilém doličku by nebyla úplná, kdybychom nevzali v úvahu její přibuzenstvo. Zejména ony členy rodiny, kteří dopouštějí, aby byl její důlek vystavován útokům nenasytého Aloise. Přibuzenské svazky mezi pannou a panicem lze ovšem dokazovat jen a výhradně na základě bratrsko - sesterských vztahů. Tak tomu je po stránce čistě biologické. V ohledu jazykozpytném se zdá být dokázáno, že panna i panic pocházejí z jedné staroindické, sanskrtové "panti". Během staleti "t" někým odplynulo a ejhle, světlo světa spatřila naše paní. Světlo světa spatřila pryč dříve než její druh "pán". Filologicky je tak na hlavu postaven princip o Adamově žebru - páni z paní, nikoli paní z pána! Tento vice

méně senzační jazykozpytný objev vede ovšem dál po silném kmeni substantiv od "paní" odvozených.

Padloslovo o paních. Těm ovšem notorický svůdce ze Starých zámeckých schodů Alois doličky, jakkoli roztomilý, dozajista nelibal, neboť náš Karel Hašler tehdy ještě ani netušil, že v dobách sydneyjské rarity, mardi gras, by to byla nejen možná, ale dokonce vládou subvencovaná činnost sloužící podpoře turismu. Staroindická "panti" kromě panen a paníc plodila ještě další a další odvozeniny: třeba také panáčky. Panáčky tajrlíky a panáčky s kolárky. Jejich potomky jsou i panenky, paničky a páníčkové, ale také paninky - to potvrdí kdejaký čoklík.

Paníčkami naše detektivní práce samozřejmě nekončí. Jsou tu i panimámy a pantátové, popřípadě pařmámy a pantatinkové, a to vedle pařmaminek i paní Mand. Ve staré češtině se vyskytovalo i pařátko, tedy hošík, mladík. Hlásí se také ten zvláštní pátý pád, kterým voláme: panečku! My tedy žádného panečka skutečně ani nevoláme. Nevoláme panečka, voláme: panečku, i když dobře víme, že žádný "paneček" v češtině neexistuje.

A což takhle panovati, panování, panovitý, panský? Panstvo. A panstvo - a mezi panstvem tušíme pány i paní, panstvo je obojetné - panstvo chovalo panské, a bývaly to prý často paní velmi pohledné, ty panské. To panstvo pak mívalo panství, pokud to bylo panstvo venkovské. Panství je pak nutno striktně rozlišit od pánovitosti a od panictví. Ovšemže i od panenství.

Co zbývá? Panenské jablíčko. To není ono jablíčko, kterým naše pramatka Eva zapůsobila na praotce Adama. Není to také jablíčko míšeňské. Panenské jablíčko má červené líčko a vůbec vypadá panensky. Zřejmě nikoli panicky. Zbývá také špačiček pán. A pařáca. Vlastně pařáca ne, toho zplodili Italové jako Bajazzu. Ale je tu panák. Ten polní co straší vrány a panáka si dnes možno dát o samotě nebo spíše ve společnosti panské či dámské. Všimněme si - je společnost panská i pánská, nikoliv však "paninská". A vůbec, dámy a pánové, proč ne paní a pánové? To se teprve začíná vžívat, ač v popěvku Lady Karneval již jsou oslovení pání a paní. Uznáte jistě, že dáma Manda by nebyla velká švanda.

Ta staroindická panti jistě nemohla tušit, jak s ní budou točit Češi a jejich řeč. Štěstí, že se nedostala prostřednictvím Hašlera do rukou takovému praktikovi jako byl pan Alois. Není vyloučeno, že by se byla bývala rděla daleko temněji než Stázinka. Nebo právě neopak, vezmeme-li v úvahu jisté praktiky starých Indů, leccomu se mohl medle přiučít i ten staropražský dobrák Alois. Tak či onak, byla panti plodná, což opět svědčí o relativní nezákušenosti nějakého toho Aloise, pokud to není pokládáno našimi jazykozpytci za požehnání.

B.Š.

Postřehy

Pavla Bozděcha

Všichni mají pravdu

Průzkum veřejného mínění přinesl mnoho odpovědí na prostou otázku: "Co ze všeho nejvíc potřebujeme k životu?" Lékaři a lékárníci odpověděli váhavě: "Zdraví!" Mládež preferovala sex. Lidé středního věku nejčastěji vzdechli: "Peníze!"

Starí a moudří měli tolik názorů, kolik hlav: "Svobodu! Národ! Vlast! Domov! Přátelství! Štěstí! Demokracii!"

Ekologové byli všemi deseti pro nezkážené životní prostředí. Ekonomové volali: "Trh! Obchod! Pevnou měnu!"

Věřící hlesli pokorně: "Boha, pána na nebesích!"

Levice hučela temně: "Práci! Zamestnanost! Vyšší mzdy!" Pravice vyzdvihovala konkurenci, zákon, pořádek a právo.

Snílci upřednostňovali poezii a nízké daně, vzdělanci knihu, polovzdělanci televizi, nevzdělanci porno.

Právníci volali po spravedlnosti, filosofové po pravdě.

Kupodivu nikdo nejmenoval nejúčinnější vynález, jaký znám a který bych byl uvedl já, jenže mě se nikdo neptal, nebyl jsem tázan, nebyla mi dána možnost procítěně zvolat: "Postel!" Protože bez postele není domov domovem, život bez ní by byl nepředstavitelný. Protože v posteli se narodíme, spíme, vystůněme se z chorob a milujeme se. Za to všechno si zaslouží být na předním místě v pořadí důležitosti, nemyslíte? Přestože v ní také (většinou) umíráme.... Ale kdopak by pořádkem myslel na smrt! To by nebyl žádný život!

Biblog

Jakmile jsem se doslechl, že v našem městě působí biblog, vypravil jsem se za ním ve snaze dozvědět se něco o biblosti. "Dovolte, abych nehovořil o biblosti jakožto nedostatku inteligence", řekl biblog úvodem. "Tento druh biblosti nás

nemusí zajímat, biblost prostá a holá není dokonce ani příliš rozšířená a nepředstavuje tudíž nebezpečí pro společnost. Zato biblost ve vazbě na IQ, to je pravá a pozoruhodná biblost, biblost věčná a nezníčitelná. Biblost, která nás provází, biblost jako pohyb chytrosti po šikmé ploše!"

"Není tedy vztah mezi vzděláním a biblostí?" zeptal jsem se, abych nevypadal jako bibec.

"Naopak", zasmál se biblog. "Čím je vzdělanější jedinec, tím složitějších biblostí je schopen. Což ovšem ještě není nic proti závislosti biblosti na funkci, kterou jedinec zastává. Za příznivé shody okolností se tu lze nadít pravých perel biblosti a stromů biblosti, obvyklého zejména u vysokoškolsky vzdělaných jedinců, vycvičených v důkladnosti a vytrvalosti, jakož i v logické výstavbě vývodů své mysli."

"Jak se tedy bránit proti biblosti?"

"Těžko," pokrčil rameny biblog. "Náhle příhody biblostní jsou nevyzpytatelné, nevypočitatelné a nepředvídatelné. Nic na světě není biblovzdorné a biblost kvete v každém věku stejně jako láska, při čemž nikdo nehledá léku ani proti lásce, ani proti biblosti."

"Uf, vypadá to beznadějně," vzdechli jsem zdrceně.

"Kdepak," řekl biblog povzbudivě. "Zoufat si, to je ta největší biblost."

Překladatelská služba

"Czech-English

Translation Service"

40 Brown St, Waverley, NSW 2024

nabízí překlady z češtiny,

všechny překlady jsou ověřeny diplomovaným překladatelem

(NAATI stupeň 3)

Tel: (02) 387 3494

Fax: (02) 387 6341

HABER - PILOT
Pty Limited
PRODUCTION

AUSTRALSKÉ LISTY měsíčník

Vydává: **HABER - PILOT** Pty Limited

A.C.N. 002 830 613

7 Boonah Street

WENTWORTHVILLE

NSW 2145

Tel. (02) 636 1873

Fax. (02) 631 2024

Vedoucí redaktorka:

Jana Haberová a redakční kruh

Názory redakce se nemusí ztotožňovat s obsahem příspěvků.
Uzávěrka dalšího čísla vždy dvacátého každého měsíce.

Česky mluvící solicitor/ právník a advokát
vám nabízí služby

Vynikající znalost českého a australského práva.

Kontaktujte: **Vladimír Gazdík**

Office: (02) 484 2221 Fax: (02) 484 0606

Mobile: 015 274 734 Domů: (02) 9980 7908

MASAŽ Jan Bohumil Ráž **MASAŽ**

vám nabízí úplnou nebo částečnou masáž těla

kondiční, relaxační a sportovní,

masáž vás uvolní, oživí krevní oběh,

odstraní bolesti uvolněním svalstva, osvěží.

Masáž je též velice vhodná pro lidi se stereotypním
nebo sedavým zaměstnáním jako jsou:
písačky, operátoři komputerů, švadleny, prodavačky,
dělníci pracující u strojů, řidiči a pod.

Masáž je též velice vhodná pro lidi upoutané dlouho-
době na lůžko, pro lidi těžce pracující a pro sportovce.

MASAŽ JE PŘÍJEMNÁ PRO VŠECHNY!

Kontaktujte J.B.Ráž

pondělí - pátek večer (03) 9584 8592

44 DEVON ST, CHELTENHAM 3192

NEW AGAIN

PTY LTD

Opravy karoserie, nový lak, vnější i
vnitřní úpravy, odstranění rezu, všechny
modely a druhy aut.

BODY REPAIRS

7 b PERAK St. MONA VALE
telefon: (02) 9999 2595

Stěhování nábytku
Sydney - mezistátní - zámoří,
odborně zabalíme,
popřípadě uskladníme,
rozpočet i dobrá rada je zdarma,
pečlivě, spolehlivě, poctivě.
Hovoříme česky a slovensky.

TAX RETURNS

Tim Austin, F.T.I.A.

Registered Tax Agent

Poradíme vám v podnikání,
použijte naši účetní kancelář,
připravujeme daňové přiznání,
domluvíte si schůzku předem.

Další informace:

18 Hughes Ave.

Lawson 2783

Telefon: 047 591 782

Mluvíme česky a anglicky!

ELEKTRIKÁŘ

Aleš HUBSCHMANN,

Licence No. 2511

sedmadvacet let zkušeností
nabízí své služby
při řešení všech problémů
se zaváděním a instalací
elektrických spotřebičů,
nové instalace a podobně.

Perfektní práce
za slušné ceny

Telefon: (03) 9803 3815

Mobil: 018 176 556

Předplatné na **AUSTRALSKÉ LISTY** CENA \$2.60

Jméno _____

Ulice _____

Město _____ Stát _____

P.Code _____ Tel. _____

Vystřihněte a odešlete s poplatkem na

HABER PILOT Pty. Limited

7 BOONAH STREET

WENTWORTHVILLE NSW 2145

Předplatné - zaškrtněte

na půl roku ☐ \$15.60

na celý rok ☐ \$31.20

Shop 6, 176 Commercial Road, Prahran 3181

Ph. (03) 510 8717, (03) 510 2474

A.H. (03) 801 2796 Fax (03) 510 2482

Lic. No. 31446

ZAŘÍDÍME:

*Vaše cesty do celého světa.
Návštěvy z České i Slovenské republiky.
Cesty kolem světa. Ubytování, půjčování aut.
EURORAIL - vlakem po Evropě.
Cesty lodí, autobusové zájezdy.
Cestování po Austrálii a další.*

AUSTRALSKÉ LISTY
JEJICH BUDOUCNOST JE NA VÁS

LUBA SUSTEK

LUST NOMINEES P/L TRADING
AS PAINT SPOT

DISTRIBUTORS OF PAINT
AND PAINTERS' SUPPLIES

Ph: 557 4109, 557 2863

Fax: 557 4924

378 Centre Rd, Bentleigh 3204

BENTLEIGH PAINT SPOT

**Chcete vymalovat dům,
zkrášlit byt?
Využijte služeb české firmy,
která nabízí všechny služby
pro malíře,
spolu s radou odborníků.**

volejte: 03 557 4109, 03 557 2863

APPLIED COMPUTER SYSTEMS (Australia)

Nabízí systém vytvoření systému pro vás!

(viz obal)

MULTIMEDIA

Capture video in real-time to your hard disk. Editing with special effects and sound. Playback under Windows in true colours. Full motion CD video playback

TV-VIDEO

Live TV on your PC. Capture single frame at 320 x 240. Tiling or photo retouching. Full motion sequencer. Record to tape in S-VHS quality.

VIDEO-PRO

Linear or nonlinear editing. Quality of output up to Betacam. Time code for single frame accuracy. Adjustable compression digital recording.

CZECH

AIRLINES

FLY OK FLY ČSA

**POHODLNÁ CESTA DO
PRAHY A EVROPY
S VÝBORNÝM SPOJENÍM ZE
SINGAPURU A BANGKOKU**

Kontaktujte naše cestovní kanceláře nebo přímo:

**CZECH
AIRLINES**

Suite 809, AUSTRALIA SQUARE TOWER, SYDNEY
P.O. BOX H110, AUSTRALIA SQUARE, NSW 2000
TELEPHONE : 247 6196 FACSIMILE: 232 1713